

Krajina příběhův

NÁVRAT ZLEJ SUDIČKY

Krajina príbehov – Návrat Zlej sudičky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Chris Colfer

Krajina príbehov – Návrat Zlej sudičky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Krajina příběhů

NÁVRAT ZLEJ SUDIČKY

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

*Venujem Hannah za to, že je najodvážnejšia,
najsilnejšia a najúprimnejšia zo všetkých ľudí,
ktorých poznám. Vďaka nej viem, že nik, kto má
srdce statočné ako ona, nemôže byť „prekliaty“.
A vďačím jej aj za svoj prvý monokel, ktorý
mi vyrobila, keď som mal deväť rokov a ona štyri.
Stále to bolí. Ale braček ťa aj tak ľúbi.*

**„Svet nezničia tí, ktorí konajú zlo, ale tí,
ktorí sa im len nečinne prizerajú.“**

Albert Einstein

PROLÓG

VZOSTUP A NÁVRAT

Východ prežíval obdobie búrlivých osláv. Po dedinách denne prechádzali slávnostné sprievody, každý dom, každý obchod zdobili pestrofarebné stuhy a vence, ľudia plnými priehrštiami rozhadzovali lupienky kvetov. Každý obyvateľ mal na tvári úsmev a v srdci hrdosť. Odohrali sa totiž veľké veci.

Vyššie desať rokov sa kráľovstvo Šípkovej Ruženky spamätávalo z desivých následkov kliatby, ale teraz sa z neho konečne stala silná, blahobytná krajina, akou bolo predtým. Východ sa postavil na nohy a jeho obyvatelia rozhodli, že sa bude opäť nazývať Východným kráľovstvom.

V hlavnej sieni Ruženkinho zámku sa práve skončil týždeň osláv. Bolo tam toľko ľudí, akoby na slávnosť prišli všetci poddaní. Mnohí museli stáť alebo sedieť na obločniciach. Šípková Ruženka s manželom Silvestrom Statočným a s kráľovským radcom sedeli za vrchstolom.

Uprostred siene sa práve konalo predstavenie. Herci predviedli scénu krstu malej Ruženky. Vystupovali ako sudičky, ktoré jej priniesli dary, a jedna herečka stelesnila Zlú sudičku, ktorá dievčatko prekliala, nech sa pichne vretenom a zomrie. Našťastie však ďalšia sudička kliatbu zmiernila, takže keď sa princezná po čase naozaj poranila na vretene, ju aj celé kráľovstvo obostrel tuhý spánok. Prespali sto rokov a herci s radosťou stvárňovali záver príbehu, keď Ruženku pobozkal princ a všetkých prebudil.

„Myslím, že je čas, aby sme sa zbavili týchto darčiekov od kráľovnej!“ zakričala z druhej strany siene akási žena. Postavila sa na stôl a veselo zakrútila zápästím.

Všetci v kráľovstve mali na ruke ohybné náramky vyrobené z mladých prútikov. Keď ich zmáhala neprirodzená ospalosť, podľa kráľovniných pokynov vždy náramok natiahli a ten ich štipľavo plesol po ruke. Tak sa občania udržiavali v bdelosti a bojovali s následkami kliatby.

Našťastie už náramky nepotrebovali. Dnes si ich všetci v sieni strhli z ruky a veselo vyhodili nad hlavu.

„Veličenstvo, povedzte nám ešte raz, kde ste sa o tom účinnom triku dozvedeli?“ spýtal sa jeden dvoran kráľovnej.

„Poviem, poviem, ale bude sa vám to zdať čudné,“ prikývla Ruženka. „Tú radu mi dalo dieťa. Chlapec, ktorý pred rokom so svojou sestrou navštívil môj zámok. Povedal, že v škole sa bránil driemotám pomocou gumičky na zápästí. Navrhol mi, aby sme to vyskúšali.“

„Pozoruhodné!“ vyhlásil dvoran a spolu s kráľovnou sa od srdca zasmiali.

„Fascinujúce, všakže? Deti majú podľa mňa najlepšie nápady,“ povedala Ruženka. „Keby sme ich viac počúvali, zistili by sme, že najprostejšie riešenia najväčších problémov máme priamo pred nosom.“

Potom zľahka zatukala lyžicou o pohár. Vstala a oslovila napäto počúvajúce zhromaždenie.

„Priatelia!“ zvolala Šípková Ruženka a pozdvihla pohár. „Dnesok je výnimočný deň v našich dejinách a ešte výnimočnejší začiatok našej budúcnosti. Do dnešného rána sa obchodovanie, pestovanie plodín a celkový stav kráľovstva nielen vrátili na pôvodnú úroveň, ale dokonca predstihli obdobie pred kliatbou!“

Ľud zajasal tak hlasno, že sa celý zámok zachvel od radosti. Šípková Ruženka pozrela bokom a manžel jej opätoval milý úsmev.

„Nesmieme zabudnúť na ťažkú minulosť, ale vždy keď si na dobu temnej kliatby spomenieme, musíme si pripomenúť, že sme nad ňou zvíťazili,“ pokračovala a v očiach sa jej od dojatia zajagali slzy. „Východné kráľovstvo nik nezničí, pretože sa vieme zjednotiť proti každému zlu, ktoré sa nám postaví do cesty! To nech je všetkým na výstrahu!“

Súhlas zahučal tak hlasno, že jeden chlapík usalašený na obložnici pri tom zvuku spadol na dlážku.

„Som nesmierne hrdá, že som tu dnes medzi vami! Takže na vaše zdravie!“ zvolala naradostená kráľovná a všetci v sieni si s ňou pripili.

„Nech žije naša krásna vládkyňa!“ zakričal muž uprostred siene.

„Nech žije!“ pridali sa ostatní. „Nech žije kráľovná! Nech žije kráľovná!“

Šípková Ruženka im milo kývla rukou a posadila sa. Rádovánky trvali do neskorej noci, ale pred polnocou sa niečo zmenilo. Kráľovnú prekvapil pocit, ktorý už roky nezažila.

„Hm, to je čudné,“ zamrmlala a s úsmevom pozrela do diaľky. „Stalo sa niečo, láska moja?“ zaujímal sa kráľ Silvester Statočný. Šípková Ruženka vstala a zamierila ku schodisku, čo sa vinulo za nimi.

„Prepáč, drahý, ale budem sa musieť vzdialiť,“ oznámila manželovi. „Som dosť ospalá.“

Samu ju to prekvapilo a jeho tiež, lebo Šípková Ruženka už roky nespala. Kráľovná totiž dala svojim poddaným slovo, že si neodpočinie, kým nebude kráľovstvo úplne obnovené. Teraz, pri pohľade na radostné tváre v sieni, si kráľovský pár uvedomil, že sľub je splnený.

„Dobrá noc, láska moja. Sladko spi,“ zaželel jej Silvester a pobozkal jej ruku.

Kráľovná sa utiahla do svojej komnaty, obliekla si svoju obľúbenú nočnú košeľu a po prvý raz za vyše desať rokov vklzla do postele. Cítila sa ako pri stretnutí s dávnymi priateľmi. Takmer zabudla, aké to je, zahaliť sa sviežou prikrývkou, položiť si hlavu na mäkký vankúš, spočinúť na matraci.

Doliehal sem šum osláv, ale jej to neprekážalo. Naopak, zvuky ju uspávali. Šípková Ruženka sa zhlboka nadýchla a upadla do pokojného spánku. Takmer takého hlbokého, aký ju zvieral počas storočnej kliatby, ale tentoraz vedela, že sa z neho môže hocikedy prebudiť.

Keď sa k nej po čase pripojil kráľ Silvester, usmial sa pri pohľade na jej pokojnú tvár. Takto ju naposledy videl, keď ju bozkom oslobodzoval z prekliatia.

V sieni sa postupne končila slávnosť. Služobníctvo po celom zámku zhášalo lampy a ohne v kozuboch. Nasledovalo upratovanie a potom sa už všetci mohli uložiť na odpočinok.

Zavládlo ticho. No niekoľko hodín pred úsvitom ho čosi prerušilo.

Kráľa a kráľovnú prebudilo hromové dunenie – ktosi im búchal na dvere komnaty. Obaja sa posadili.

„*Veličenstvo!*“ zakričal spoza dverí mužský hlas. „Odpusťte, že rušíme, ale pusťte nás dnu, prosím!“

Dvere sa rozleteli a dnu vbehol kráľovský radca. Za ním sa náhlil tucet strážcov. Obklopili kráľovské lôžko.

„Pre všetko na svete, čo sa to deje?“ zahrmel kráľ. „Ako sa opovažujete vtrhnúť...“

„Prepáčte, ale kráľovnú musíme okamžite dostať do bezpečia,“ vysvetľoval radca.

„Do bezpečia?“ zhíkla kráľovná.

„Cestou vám všetko vysvetlíme, veličenstvo,“ prikývol radca. „Teraz však musíte čím skôr nasadnúť do koča. Ale iba vy. Ak pôjdete sama, budete oveľa nenápadnejšia, ako keby ste cestovali spolu s kráľom.“

Radca hľadel na Ruženku vyplašenými očami, ktoré prosili, aby ho poslúchla. Kráľovná zmeravela.

„Drahý?“ Obzrela sa na manžela. Nebola si istá, čo má urobiť.

Kráľ Silvester Statočný ťažko zhľadúval slová. „Ak vravia, že musíš odísť, tak asi musíš,“ zamrmľal.

„Nemôžem opustiť svoj ľud,“ bránila sa.

„Veličenstvo, nechcem vám protirečiť, ale mŕtva kráľovná svojmu ľudu neprospeje,“ krútil hlavou radca.

Ruženka pocítila v bruchu zovretie strachu. *Mŕtva?* Čo tým myslel?

Kým sa spamätala, stráže ju doslova zdvihli z postele a postavili na nohy. Spolu s radcom ju rýchlo vyprevádzali k dverám. Ani sa nestihla rozlúčiť.

Náhlili sa s ňou dolu točitým schodiskom na nižšie poschodia zámku. Kamenné schody jej odierali bosé chodidlá.

„Tak povie mi už niekto, čo sa deje?“ dožadovala sa.

„Musíme vás čo najrýchlejšie dopraviť za hranice kráľovstva,“ odvetil radca.

„Ale prečo?“ zvolala a prvý raz sa vzoprela rukám strážcov, čo ju viedli. Nikto neodpovedal, tak zastala uprostred schodov ako skala. „Nespravím už ani krok, kým mi to nevysvetlíte! Ja som tu kráľovná a mám právo dozvedieť sa pravdu!“

Radca zbledol.

„Veličenstvo, nechcem vás ešte väčšmi vystrašiť,“ vyjachtal a brada sa mu zatriasla. „Ale tesne po polnoci, keď odišli všetci hostia, uvideli dvaja vojaci, ktorí hliadkovali neďaleko zámku, silný záblesk svetla. Vzápätí sa vo vzduchu zjavil... kolovrátok.“

Ruženka vytreštila oči a z líc jej zmizla všetka farba.

„Nezdalo sa im to vážne, azda len ako nemiestny žart, ktorý nám mal pokaziť radosť z oslavy,“ pokračoval. „Kolovrátok sa však pri bližšej prehliadke rozletel a zhorel. Vtedy sa stalo ešte čosi.“

„A čo?“ zhíkla.

„Tŕnie a popínavé rastliny, ktoré počas klatby obklopovali zámok, viete, tie, ktoré sme odstránili a pohádzali do Tŕňovej jamy... opäť rastú,“ hlesol. „Nikdy som nevidel nič tak rýchlo rásť. Už je pokrytá takmer polovica zámku. Rastliny pohlcujú kráľovstvo.“

„Chcete povedať, že klatba Tŕňovej jamy sa šíri po našom kráľovstve?“ spýtala sa Šípková Ruženka.

„Kdeže, veličenstvo,“ vzdychol radca a sťažka preglgol. „To bola len obyčajná klatba starej strigy. Toto je temná mágia, veľmi silná temná mágia. Naše kráľovstvo jej bolo predtým vystavené iba jediný raz.“

„Nie...“ hlesla kráľovná a zakryla si dlaňou ústa. „To hádam nemôže...“

„Obávam sa, že áno,“ prikývol radca. „Prosím, spolupracujte s nami. Musíme vás čím skôr dostať preč.“

Stráže sa znovu chopili kráľovnej a viedli ju čoraz hlbšie. Už sa nevzpierala. Zbehli tak nízko, že tam dolu už ani neboli schody. Potom prebehli cez drevenú bránu a Ruženka zastala v stajni.

Čakali tam štyri koče, každý obklopený tuctom vojakov v sedle, každý pripravený vyraziť. Tri koče boli zlaté a vyzdobené kráľovniným znakom, ale ju odvedli k štvrtému. Ten bol malý, skromný, ničím nie zaujímavý. Vojaci, ktorí ho sprevádzali, nemali na sebe brnenie ako ostatní. Boli prezlečení za sedliakov a mešťanov.

Hradná stráž zdvihla kráľovnú a posadila ju do koča. Sotva v ňom bolo dosť miesta pre ňu.

„A čo môj manžel?“ zvolala a zabránila im, aby zatvorili dvierka.

„Nič mu nehrozí, madam,“ uklonil sa radca. „Osobne odcestujem spolu s ním, ale ešte predtým vyšleme na cestu aj tieto koče, aby sme zmiatli nepriateľa. Všetko prebieha podľa plánov, ktoré sme pripravili pre prípad, že by niekto zaútočil na zámok. Verte mi, je to takto najbezpečnejšie.“

„Nijaké podobné plány som neodsúhlasila!“ protestovala kráľovná.

„Odsúhlasili ich ešte vaši rodičia. Bolo to jedno z ich posledných prianí pred smrťou.“

Pri tej správe sa kráľovnej tuhšie rozbúchalo srdce. Rodičia ju celý život chránili a aj po smrti v tom chceli pokračovať.

„Kam pôjdem?“ šepla.

„Zatiaľ do Kráľovstva víl,“ odpovedal radca. „Najbezpečnejšie to pre vás bude v blízkosti Veľrady víl. Ale ostatné koče pôjdu iným smerom, aby oklamali zloduchov. Vy sa musíte poponáhľať.“

Jemne ju potisol, aby si sadla, a zatvoril za ňou dvierka. Ani strážcovia okolo koča ju však neupokojili. Vedela, že situácia je veľmi vážna, a ak pôjde do tuhého, neochránia ju.

Radca vyslal na cestu tri zlaté koče. O chvíľu dal pokyn aj jej kočišovi a ten pošibal kone, aby kráľovnú plnou rýchlosťou dopravili do bezpečia.

Ruženka mala na koči len malé okienka, ale aj cez ne videla hrôzu, ktorú jej predtým opísal radca.

V okolí zámku videla vojakov a sluhov, ako sekajú do rozširujúceho sa trnia. Rastliny vyrážali zo zeme, útočili na ľudí ako hady, čo sa ovíjajú okolo koristi. Plazivé úponky sa už lepili na steny zámku, prerážali okná, vyťahovali z nich ľudí a mávali nimi desiatky metrov nad zemou.

Aj pred kočom prudko vyrastali útočné rastliny, ale vojaci ich rýchlo roztínali mečmi.

Kráľovná sa ešte nikdy necítila taká bezmocná. Videla, ako dedinčania padajú za obeť zeleným obludám, niektorí doslova pár metrov od jej koča. Nemohla im pomôcť. Mohla sa len dívať a dúfať, že v Kráľovstve víl nájde pomoc. Búrilo sa v nej svedomie, lebo opúšťala manžela a kráľovstvo, ale vedela, že radca má pravdu. Ak zahynie, nikomu tým neprospeje.

Zámok za ňou bol čoraz menší, koč sa hnal s vetrom opreteký. Onedlho už leteli lesom a kráľovná videla len husté stromy.

Asi po hodine cestovania ju načisto zmohol strach. „Už sme skoro tam... už sme skoro tam...“ opakovala si potichu. V skutočnosti nevedela, koľko ešte musia prejsť.

Odrazu sa v korunách stromov ozvalo tenké svišťanie. Ruženka vyzrela z okna a uvidela, ako vojak aj s koňom náhle vyleteli do vzduchu. Znovu to zasvišťalo a druhého vojaka aj s koňom neznáma sila šmarila na opačnú stranu chodníka do lesa. *To, čo ich chce zničiť, ich už našlo.*

Zazneli vystrašené výkriky mužov a erdžanie koní. Nech sa tu už na nich vršilo čokoľvek, účinne ich jedného po druhom dvíhalo a hádzalo do diaľky.

Kráľovná sa trasúc krčila na dlážke koča. Vedela, že je len otázkou času, keď príde o celý ozbrojený sprievod.

Posledný mocný závan neznámej sily odhodil všetkých ostatných ozbrojencov; tí s vreskom leteli do noci. Koč dopadol na bok, zarachotil a šmýkal sa, až postupne zastal. V lese opäť zavládlo ticho. Kráľovná nepočula ani jediný ston muža či koňa. Bola sama.

Preplazila sa cez dvierka na koči a opatrne zliezla na zem. Krivkala a bolelo ju ľavé zápästie, ale od strachu to takmer nevnímala.

Je po útoku? Môže zavolať o pomoc? Môže hľadať tých, čo prežili? Veď keby ju to, čo ich prepadlo, túžilo zabiť, už by bola mŕtva.

Šípková Ruženka práve otvárala ústa, že zakričí, keď les zaliaho oslepujúce fialové svetlo. Kráľovná zhĺkla a klesla na zem, zakryla si tvár, no záblesk trval len sekundu. Zacítila dym. Pozviechala sa na nohy a pomaly sa obzerala. Celý les horel, každý strom sa v ňom premenil na *kolovrátok*.

Už to nemalo zmysel popierať. Splnili sa najhoršie obavy tohto kráľovstva.

„*Zlá sudička*,“ zašepkala Ruženka. „*Vrátila sa!*“

PRVÁ KAPITOLA

ÚVAHY VO VLAKU

Trinásťročnú Alex Baileyovú prebudilo jemné pohojdávanie idúceho vlaku. Pozrela na prázdne sedadlá okolo seba a s námahou sa rozpamätávala, kde vlastne je. Vzápätí si zhlboka vzdychla a upravila si pramienok plavých vlasov, čo jej vyklzol spod čelenky.

„Zase? Ale nie...“ zašepkala.

Alex neznášala, keď ju na verejnom mieste premohla ospalosť. Bola to veľmi inteligentná a seriózna mladá dáma a nerada robila zlý dojem. Našťastie sa vo vlaku, ktorý ju o piatej viezol naspäť do mesta, nachádzalo len málo ľudí, takže jej poníženie si nikto nevšimol.

Bola vynikajúcou žiačkou – odmalička. Vďaka tomu mohla už v tomto veku navštevovať prednášky na univerzite v susednom meste.

Na vodičák ešte nemala vek a jej mama trávila celé dni prácou v detskej nemocnici, takže Alex vždy vo štvrtok po vyučovaní sadla na bicykel, doviezla sa na železničnú stanicu a vlak ju odviezol tých pár kilometrov do susedného mesta.

Samozrejme, také mladé dievča sa mohlo počas cesty ocitnúť v ohrození a mame sa to spočiatku nepáčiło, ale vedela, že Alex je samostatná a smelá. V porovnaní s tým, čo jej dcéra zažila a musela zvládnuť v minulosti, bolo cestovanie vlakom nič.

Alex sa tešila, že môže navštevovať univerzitu. Po prvý raz sa učila o umení, dejinách a cudzích jazykoch v prostredí, kde sa učiť chceli aj iní, nie iba ona. Keď sa na prednáške profesor niečo spýtal, zdvihla ruku, ale nebola sama.

Okrem toho mala počas cesty vo vlaku aspoň trochu času pre seba. Dívala sa z okna a v myšlienkach sa túlala, kade len chcela. Bola to najpríjemnejšia časť dňa a neraz sa jej stalo, že zadriemala, ale len zriedka zaspala tak tuho ako dnes.

Bežne by preto bola v rozpakoch, ale tentoraz sa skôr rozčúlila. Mala totiž veľmi nemilý sen – ten, ktorý sa jej za posledný rok niekoľkokrát zopakoval.

Snívalo sa jej, že uteká bosá po krásnom lese a vedľa seba má svoje dvojča Connera.

„Kto bude prvý pri domčeku?“ zvolal a široko sa usmial. Veľmi sa na seba so sestrou podobali, no v poslednom čase prudko vyrástol, takže bol o pár centimetrov vyšší ako ona.

„Ja!“ zvolala Alex a začali sa preteky.

Naháňali sa pomedzi stromy, utekali po tráve, bezstarostne sa radovali. Nebáli sa trolov, vlkov ani zlých kráľovien, lebo Alex a Conner vedeli, že nech už sa teraz nachádzajú kdekoľvek, sú v bezpečí.

Po čase uvideli malý domček. Ešte pridali, rozbehli sa k nemu a do záverečného šprintu vložili všetky sily.

„Vyhrala som!“ vyhlásila Alex, keď sa obaja dotkli dlaňami dverí – ona o zlomok sekundy skôr.

„To nie je fér!“ čertil sa Conner. „Mám ploché nohy a ty nie!“

Alex sa zachichotala a skúsila otvoriť dvere, ale boli zamknuté. Zaklopala a nik sa neozval.

„Hm, čudné,“ vzdychla. „Starká vedela, že prídeme. Ktovie, prečo zamkla.“

Spolu s bratom nazreli do okna. Vnútri sedela ich stará mama a hojdala sa v kresle pri kozube. Vyzerala smutná.

„Starká, už sme tu!“ zavolala Alex a veselo zaťukala na sklo. „Otvor nám!“

Starká sa ani nepohla.

„Starká?“ Alex zaklopala hlasnejšie. „Starká, to sme my! Prišli sme ťa pozrieť!“

Starká zdvihla hlavu, zadívala sa na nich, ale zostala sedieť.

„Pusť nás dnu!“ nástojila Alex a zabúchala na okno.

Conner zavrtel hlavou. „Je to zbytočné, dnu sa nedostaneme.“ Obrátil sa a vykročil tam, odkiaľ prišli.

„Conner! Neodchádzaj!“ zakričala za ním sestra.

„Načo by som tu trčal?“ mykol plecom a obzrel sa. „Vidíš, že nás nechce vpustiť.“

Alex zabúchala na sklo tak mocne, ako sa dalo, aby ho nerozbila. „Starká, prosím, pusť nás dnu! Chceme ťa navštíviť! Prosím!“

Starká jej cez okno venovala úplne nezúčastnený pohľad.

„Starká, ja neviem, čím som sa previnila, ale je mi to ľúto! Prepáč a pusť ma dnu!“ Alex už po líkach tiekli slzy. „*Chcem ísť dnu! Chcem ísť dnu!*“

Vtedy sa starká zamračila a zavrtela hlavou. Alex došlo, že jej dvere neotvorí, a vždy keď si to v sne uvedomila, prebudila sa.

Nebol to príjemný sen, ale v lese bolo krásne a vždy sa potešila, keď videla starkej milovanú tvár... Alex dobre vedela, čo ten sen znamená. Vedela to od prvého razu.

Keď sa však tentoraz prebudila, mala iný pocit. Akoby ju ktosi, kým spala, uprene pozoroval.

A keď ešte len rozospato otvárala oči, bola by prisahala, že oproti vo vlaku sedí jej starká...

Čo sa deje? Skutočne sa jej starká zjavila alebo ju len klame predstavivosť? Alex nemohla poprieť aj takú možnosť, že starká naozaj prišla. Tá ovládala všelijaké kúzla!

Prešlo vyše roka, odkedy Alex a Conner Baileyovci objavili najväčšie tajomstvo svojej rodiny. Od starkej dostali starú rozprávkovú knižku, ale vôbec neočakávali, že ich kúzelné prenesie do sveta rozprávok – a ani v najfantastickejších snoch by im nezišlo na um, že ich starká aj otec z tohto sveta pochádzajú.

Putovali z jedného kráľovstva do druhého, spriatelili sa s postavami, ktoré ich svojimi príbehmi sprevádzali od detstva. Bolo to ich dosiaľ najväčšie dobrodružstvo. No najväčšmi ich prekvapilo, že ich vlastná starká je Kmotrička víla, známa z rozprávky o Popoluške.

Starká ich napokon našla a odvieďla domov k ustráchanej mame.

„V škole som musela povedať, že ste obaja dostali kiahne,“ vzdychala Charlotte. „Dva týždne neprítomnosti človek len tak nevysvetlí, a keby som spomenula, že ste putovali do rozprávkového sveta, asi by sa v zborovni čudovali.“

„Kiahne?“ zhíkol Conner. „Mami, nemohla si vymyslieť niečo coolovejšie? Napríklad pohryznutie pavúkom alebo otravu jedlom?“

„A ty si celý čas vedela, kde sme?“ spýtala sa Alex.

„Na to nebolo ťažké prísť,“ povedala Charlotte. „Prišla som domov z roboty, nazrela som do vašej izby a na dlážke ležala tá kniha. *Krajina príbehov*. Dokonca stále žiarila.“

Pozrela na veľkú knihu v smaragdovozelenej väzbe, ktorú pevne držala starká.

„Bála si sa?“ vyzvedal Conner.

„Isteže,“ riekla Charlotte. „Možno ani nie tak o vašu bezpečnosť, ako o váš zdravý rozum. Napadlo mi, že tie zážitky vás môžu príliš vystrašiť, ihneď som zavolała starkej. Našťastie bola stále v našom svete, cestovala s priateľmi. Ale keď ste sa mi už druhý týždeň neozývali, uf... Povieť len toľko, viac by som to nikdy nechcela zažiť.“

„Takže ty si o všetkom vedela?“ opýtala sa Alex.

„Áno,“ pritakala Charlotte. „Aj váš ocko sa vám chystal všetko povedať, len už na to nemal príležitosť.“

„Ako si to zistila?“ nedal pokoj Conner. „Kedy ti o tom ocko porozprával? Hneď si mu uverila?“

Charlotte sa pri tej spomienke usmiala. „Od prvej chvíle, keď som ho uvidela, mi bolo jasné, že nie je ako ostatní,“ vzdychla. „Práve som nastúpila do detskej nemocnice, keď som sa zoznámila s vašou starkou. Ona a jej priateľky prišli čítať našim pacientom rozprávky. A sprevádzal ich muž, taký krásavec, že som takmer spadla z nôh. Bol zvláštny, všetko s úžasom pozoroval. Keď zazrel televízor, myslela som, že zamdlie.“

„Bol to Johnov prvý výlet do tohto sveta,“ s úsmevom vysvetlila starká.

„Poprosil ma, aby som ho previedla po nemocnici, a ja som mu vyhovela,“ pokračovala Charlotte. „Všetko ho fascinovalo. Operácie, ktoré sa tam vykonávali, lieky, ktoré sme podávali pacientom, aj samotní pacienti. Opýtal sa ma, či by sme sa neskôr

nemohli ešte stretnúť, vraj sa ma chce na všeličo povypytovať. Napokon sme spolu začali chodiť. Zamilovala som sa. Po dvoch mesiacoch však nečakane bez slova zmizol a ja som ho ďalšie tri roky nevidela.“

Dvojčatá pozreli na starkú. Niečo už o tom príbehu vedeli.

„Presvedčila som ho, aby sa so mnou vrátil do sveta rozprávok. Zakázala som mu vrátiť sa sem,“ vzdychla starká a trošku sa zhrbila. „Ako viete, mala som na to svoje dôvody. Ale bola to chyba.“

„A vtedy objavil zaklínadlo, ktoré pomôže prejsť z jedného sveta do druhého, a začal zbierať tie veci. Chcel sa k tebe vrátiť,“ vzrušene sa ozvala Alex.

„Ani mu to tak dlho netrvalo, lenže kým sme sa nenarodili my, bol medzi našimi svetmi časový rozdiel,“ dodal Conner.

Charlotte aj starká prikývli.

„Napokon som ho opäť uvidela v nemocnici,“ povedala Charlotte. „Vyzeral zničený a bol špinavý, akoby sa vrátil z vojny. Pozrel na mňa a vyhlásil: *„Nevieš si predstaviť, čo som prekonal, aby som sa k tebe mohol vrátiť.“* O mesiac sme sa vzali a o rok po svadbe z nás boli rodičia. Takže nie, ani ma až tak neprekvapilo, že váš ocko bol z iného sveta. Od začiatku som to totiž tušila.“

Alex siahla do vaku a vylovila denník, ktorý si ich otec písal, keď zbieral veci potrebné na Čarovné zaklínadlo. Podľa toho denníka postupovali, keď tie predmety museli nazhromaždiť aj oni dvaja.

„Mami, aha,“ povedala Alex. „Ak si to prečítaš, presne sa dozvieš, ako ťa ocko miloval.“

Charlotte pozrela na denník. Takmer sa ho bála vziať do rúk. Napokon ho otvorila a oči sa jej pri pohľade na rukopis nebohého manžela zarosili.

„Ďakujem, srdiečko,“ povedala.

„Len aby si vedela,“ oznámil jej Conner, „ja a Alex sme urobili presne to isté. Vlastne aj my sme hrdinovia. Ja len, keby si náhodou uvažovala, že by si nám začala dávať vreckové...“

Charlotte na syna priateľsky zagánila; dobre vedel, že nič také si nemôže dovoliť. Odkedy prišla o manžela, živila rodinu len s vypätím všetkých síl a ešte stále nevyplatila ani dlhy za jeho pohreb. Alex sa však zamyslela – prečo sa im posledný rok žije tak ťažko, keď má ich rodina také vplyvné známosti v rozprávkovom svete?

„Mami,“ nadýchla sa, „prečo sme sa mali tak zle, keď by stačilo, aby starká mávla čarovnou paličkou a všetko nám uľahčila?“

Conner pozrel na mamu. Hlavou mu bežala tá istá otázka. Starká stíchla, lebo na toto nemohla odpovedať.

„Váš otec takú pomoc nikdy nechcel,“ vyhlásila Charlotte. „Oblúbil si tento svet. Tu sme sa zoznámili, tu ste sa nám narodili vy dvaja, tu vás chcel vychovať. Prišiel zo sveta kráľov a kráľovien, zo sveta mágie, kde toľko ľudí žije v prepychu, ktorý si vôbec nezaslúžia. Podľa neho také bohatstvo ničí charakter. Chcel vám dať šancu vyrastať na mieste, kde môžete vlastným úsilím získať všetko, čo chcete, a hoci sa vyskytli chvíle, keď by nám čarovanie určite pomohlo, ja som jeho rozhodnutie vždy rešpektovala.“

Alex a Conner na seba pozreli. Ocko mal možno pravdu. Boli by zvládli to, čím museli prejsť za posledné týždne, keby ich rodičia vychovali ako skleníkové kvetiny? Podarilo by sa im pozbierať predmety potrebné na Čarovné zaklínadlo? Dokázali by sa vzoprieť Zlej kráľovnej, keby ich ocko nenaučil, že sa musia spoľiehať iba na seba?

„A čo bude teraz?“ spýtal sa Conner.

„Ako to myslíš?“ pozrela naňho starká.

„No, je mi jasné, že odteraz budeme žiť celkom inak, nie?“ žmurkol. „Po tom, čo sme dva týždne bojovali s trolmi, vlkami,

goblinmi, čarodejnicami a zlými vládkyňami, sa hádam nemôžeme len tak vrátiť do školy? Sme na to psychicky príliš rozrušení, však, Alex?“

Charlotte so starkou si vymenili pohľady a vyprskli do smiechu.

„Z toho usudzujem, že škola predsa len hrozí, čo?“ zamračil sa Conner.

„Dobrý pokus,“ ocenila ho Charlotte. „Každá rodina má nejaké problémy, ale to neznamená, že preto odhlási deti zo školy.“

„Ešteže tak,“ s úľavou si vzdychla Alex. „Bála som sa, že mu na to skočíte.“

Starká pozrela na hodiny. „No, už čoskoro vyjde slnko,“ povedala. „Rozprávali sme sa celú noc. Myslím, že pôjdem.“

„Kedy sa zase uvidíme?“ zvolala Alex. „Kedy sa môžeme vrátiť do Krajiny príbehov?“ Alex jej tú otázku chcela položiť od chvíle, keď tú čarovnú krajinu opustili. Starká teraz sklopila zrak a pred odpoveďou sa odmlčala.

„To, čo ste prežili,“ začala po chvíli, „by bolo veľa aj na dospeleho. Takže teraz sa sústreďte na to, aby ste žili ako normálne dvanásťročné decká v bežnom svete. Budte deťmi, kým môžete. Jedného dňa vás vezmem naspäť. Sľubujem.“

Nebola to odpoveď, po ktorej Alex túžila, no nezostávalo jej iné, ako prikývnuť. Na jazyku mala od večera ešte jednu otázku.

„Naučíš nás niekedy čarovať, starká?“ vyhrkla teraz. „Vieš, ja a Conner máme vlastne polovicu vílích génov, takže by bolo fajn, keby sme ovládali nejaké dobré triky.“

„Na to som celkom zabudol!“ Conner sa plesol po čele. „Jaj, z mágie ma láskavo vynechajte. Nechcem byť víla, jasné?“

Starká stíchla. Pozrela na Charlotte, ktorá len pokrčila plecami.

„Keď nadíde ten správny čas, srdiečko, s radosťou to urobím,“ odvetila starká. „Ale teraz má celá Veľrada víl veľa náročnej práce,

ktorou si vy nemusíte zatažovať hlavy. Len čo všetko vyriešime, naučím vás čarovať.“

Starká objala svoje vnúčatá a pobožkala ich.

„Myslím, že bude najlepšie, ak si túto knižku vezmem so sebou,“ ukázala na *Krajinu príbehov*. „Nechceme, aby sa dejiny opakovali.“

Zamierila k dverám, no len čo siahla na kľučku, ešte sa k nim obrátila.

„Ozaj, zabudla som, že som neprišla autom. Tuším mi zostáva iba tradičný dopravný prostriedok víl. Dovidenia, deti. Z celého srdca vás ľúbim.“

A starká sa začala pomaly rozplývať, až zmizla, premenila sa na iskriace obláčiky.

„Fíha! Toto by som sa vlastne rád naučil,“ vyhlásil Conner. Zamával rukami a rozprášil iskričky vo vzduchu. „Môžeš so mnou počítať, starká.“

Alex nákazlivo zívla a brat okamžite tiež.

„Decká, vidím, že ste vyčerpané,“ povedala im mama. „Choďte si ľahnúť, dobre? Vezmem si voľno, takže tu s vami budem, aby som vám mohla ešte odpovedať na nejaké otázky. A tiež preto, že mi za vami bolo smutno.“

„V tom prípade mám veľmi dôležitú otázku,“ pozrel na ňu Conner. „Čo je na raňajky?“

Vlak, v ktorom sedela Alex, prišiel do stanice. Vzala si spred budovy bicykel a šliapala domov. Stále však musela myslieť na starkú.

Pôvodne očakávala, že budú žiť raz v jednom, raz v druhom svete. Predstavovala si, že letné aj iné prázdniny budú s bratom

tráviť v Kráľovstve víl alebo v Popoluškinom paláci so starkou. Nazdávala sa, že sa pred nimi okamžite otvorí nový život plný mágie a dobrodružstiev. Žiaľ, nič z toho sa nesplnilo.

Prešlo vyše roka, odkedy ich starká kúzelné zmizla. Odvtedy sa im neozvala, netelefonovala, nenapísala jediný list. Neobjavila sa počas sviatkov, neblahoželala im k narodeninám – a to sa nikdy predtým nestalo. Ba dokonca ani dvojčatá sa odvtedy do Krajiny príbehov nedostali.

Voľky-nevoľky sa na starkú začali hnevať. Ako mohla len tak zmiznúť a vykašľať sa na nich? Ako mohla dopustiť, aby sa dostali na miesto, o ktorom od malička snívali, a potom ich tam už nikdy nevziať?

Sama priznala, že časť Krajiny príbehov žije stále v nich, tak prečo ich tam odmieta pustiť?

„Vaša starká má veľmi veľa práce,“ vysvetľovala im mama, vždy keď tá téma prišla na pretras. „A má vás nesmierne rada. Asi je len príliš zaneprázdnená. Čoskoro sa ozve.“

Alex také ubezpečovanie nestačilo. Čím viac času uplynulo, tým väčšmi ju trápili pochybnosti, či sa starkej niečo nestalo. Dokonca jej zišlo na um, či náhodou neumrela. Alex zo srdca dúfala, že starká je živá a zdravá. Veľmi jej chýbalo jej objatie.

Život bez ocka bol pre dvojčatá tým najťažším, čo kedy zakúsili. Ale život bez ocka aj bez starkej bol takmer nepredstaviteľný.

„Čo sa podľa teba deje?“ spýtala sa raz brata.

„Fakt netuším,“ sťažka vzdychol Conner. „Naposledy vrela, že spolu s tou svojou veľradou musia ešte kadečo vyriešiť. Tak uvažujem, že im to možno trvá dlhšie, ako si mysleli.“

„Možno,“ prikývla Alex. „Aj tak mám pocit, že tie záležitosti, ktoré mali riešiť, boli asi horšie, než chcela prezradiť. Prečo by sa inak tak dlho neozvala?“

Conner len pokrčil plecami. „Nemyslím, že starká by sa pred nami zatajovala alebo že by sa nám náročky neozvala.“

„Len si o ňu robím starosti,“ priznala Alex.

„Alex,“ nadvihol obočie jej brat, „naša starká je čarovná bytosť a žije už stovky rokov. Nechápem, prečo by sme sa o ňu mali báť.“

Alex vzdychla. „Asi máš pravdu. Starká by si mala pripraviť fakt dobré vysvetlenie.“

Žiaľ, nezdalo sa, že by im ho mienila poskytnúť ktovieako skoro.

Bolo asi celkom logické, že Alex táto situácia trápila aj v snoch. Navyše mala pocit, že je čoraz deprimovanejšia. Odkedy sa z Krajiny príbehov vrátila, akoby prišla o časť samej seba. Mágia v nej predtým vyplnila prázdnotu, ktorú cítila po ockovej smrti, a s každým dňom, keď sa do magického rozmeru nemohla vrátiť, tá prázdnota v nej opäť rástla.

Každý týždeň, keď cestovala na univerzitu, sa jej tie pocity vracali. Univerzita v jej očiach predstavovala budúcnosť, a hoci Alex mala pred sebou ešte roky základnej a strednej školy, netúžila po takej budúcnosti, v akej by nehrala rolu Krajina príbehov. Ako sa môže vrátiť k obvyčajnému životu, keď už vie, že nie je obvyčajná?

Snívala, že sa do Krajiny príbehov jedného dňa vráti. A čo keby ju starká naučila čarovať tak dobre, aby sa Alex mohla stať pravou vílou? Členkou veľrady, alebo, čo by bolo ešte úžasnejšie, Aliancie šťastných koncov?

Skúšala trochu čarovať, ale nikdy jej to nevyšlo. Jediný raz, keď sa jej podarilo niečo magické, bolo, keď náhodne aktivovala knihu, čo ich s Connerom preniesla do Krajiny príbehov. Ale tá kniha patrila starkej, takže možno čarovala len ona.

Občas, keď Alex úplne premohlo zúfalstvo, zašla do školskej knižnice a našla si nejakú zbierku rozprávok. Tú si pritísila k hru-

di a myslela na to, ako túži byť v rozprávkovej krajine. Presne tak si to priała v deň svojich dvanástych narodenín. No nikdy nič nedosiahla, iba čo sa na ňu spolužiaci pozerali ako na cvoka.

„Prečo objíma knihu?“ posmešne prehodila jedna super oblúbená žiačka pred svorkou svojich päťolizačiek.

„Žeby si ju chcela vziať namiesto nejakého chalana na školský ples?“ vyprsklo druhé dievča a všetci sa na Alexin účet náramne pobavili.

Alex mala sto chutí zakričať: „Hej! Moja starká je Popoluškina Kmotrička víla, a keď ma naučí čarovať, premením ťa na ten lesk na pery, ktorý ti div nekvapká z úst!“

Keď sa teraz na bicykli viezla domov, na minútku zavrela oči a predstierala, že šliape popri Palculienkinom potoku v Kráľovstve víl – po ľavici mala čriedu jednorožcov, po pravici zase vznášajúce sa drobné víly. Hovorila si, že ide za starkou, ktorá ju naučí, ako premeniť handry na krásne plesové šaty.

Som v raji, pomyslela si.

Alex otvorila oči sekundu predtým, ako vpálila do smetných kontajnerov. Našťastie to videl len záhradný trpaslík na druhej strane ulice, ale aj ten sa tváril pohoršene.

Vstala, oprášila sa a povedala si, že zvyšok cesty domov bude bicykel tlačiť. Táto zrážka s realitou bola príliš tvrdá.

Baileyovci stále bývali v rovnakom prenajatom dome s plochou strechou, ktorý mal málo okien, ale ich celkové vyhliadky sa zlepšili. Mame sa podarilo vyplatiť väčšinu dlhov a už nemusela od rána do večera iba drieť. Charlotte Baileyovú však v poslednom čase zamestnávalo niečo iné – a nebola to práca v nemocnici.

Alex zaparkovala bicykel na verande. Dvere sa rozleteli, práve keď sa ich chystala otvoriť. Na prahu stál Conner. Vyzeral, že ho niečo veľmi trápi.

„Aký máš problém?“ spýtala sa ho sestra.

„Prepáč. Myslel som, že už ide mama,“ zašomral.
„Potrebuješ od nej niečo?“
„Ale nie,“ vzdychol. „Lenže o šiestej večer už býva doma.“
„Teraz je iba šesť,“ povedala Alex a pozrela naňho, akoby mu preskočilo.
„Nie, je štvrt na sedem, Alex,“ zdvihol obočie Conner.
„No a čo?“
„No a to, že neviem, kde je. Vidiš ju tu? Parkuje pred domom jej auto?“ odsekol Conner.
„Možno sú na ceste zápchy.“
„Hej, to iste,“ zavrčal. „Alebo ju niečo zdržalo v práci.“
„Čo tým všetkým vlastne chceš povedať?“ zamračila sa Alex.
„Niečo ti musím ukázať,“ vzdychol Conner. „Ale pozor, nebude sa ti to páčiť.“
„Tak dobre,“ vzdychla aj ona a pobrala sa za bratom.
Len čo Alex prekročila prah, zvnútra sa ozvalo štekanie a kňučanie.
„*Buster!* Ľahni! To je len Alex!“ zakričal Conner. „Prečo musí to sprosté psisko vystrájať, ako keby každý, kto vojde do tohto domu, niesol výbušniny? Aj my tu bývame, nielen on!“
„Tak povieš mi, o čo ide, Conner?“ Alex už strácala trpezlivosť.
„Nepoviem, ale ukážem,“ vyhlásil. „Niečo sa stalo.“

DRUHÁ KAPITOLA

ZAČALO SA TO PSOM

Pred pár mesiacmi sa u Baileyovcov ocitol pes Buster – borderská kólia. Z útulku ho zachránil a deťom daroval doktor Robert Gordon. Bol to Charlottin kolega z nemocnice a s celou rodinou sa veľmi spriatelil. Doktor Bob, ako ho dvojčatá volali, keď občas prišiel na večeru, bol milý, usmievavý človek. Plešivel, nebol veľmi vysoký, ale mal veľké láskavé oči, vďaka ktorým sa ľahko skamarátil s každým, kto ho spoznal.

„Bob! Také starosti si si naozaj nemal robiť!“ zvolala Charlotte, keď ich prekvapil psíkom.

„Jéj, čo je to za psa?“ zaujímal sa Conner, ktorý sa prišiel presvedčiť, kto to vyštekáva.

„Ten pes je tvoj,“ vyhlásil Bob. „Vaša mama stále spomínala na borderskú kóliu, ktorú mala ako dieťa, a vravela, že by ešte chcela mať takého psa. Nastúpil som v útulku ako dobrovoľník a tento krásavec mi padol do oka. Vedel som, že si ho adoptujem a dám ho vám.“

„Takže my máme psa?!“ zvolal Conner. Hoci mu tie slová vyleteli z úst, stále celkom nechápal, že je to skutočnosť.

„Vyzerá to tak,“ prikývla Charlotte.

Conner sa vrhol na dlážku a začal sa jašiť s novým prírastkom do rodiny. „*Máme psa! My máme psa!*“ vykrikoval. „Konečne je náš život úplný! Ďakujem, doktor Bob!“

„Veľmi rado sa stalo,“ povedal Bob.

„Ako sa volá?“ spýtal sa Conner.

„Buster. Teda, tak ho volali v útulku.“

Čierno-biely psík sa vedel divoko radovať, mal jasnozelené oči a jedno bolo väčšie ako druhé. Bob mu na obojok uviazal červenú šatku.

Conner psa objal, od radosti div neplakal. „Viem, Buster, že sme sa len teraz zoznámili, ale mám pocit, akoby som ťa ľúbil celý život!“

„Kto je to?“ spýtala sa Alex, ktorú tiež prilákal hluk.

„Môj pes a volá sa Buster!“ hrdo ho predstavil Conner. Stiahol si ponožku a začal sa o ňu so psom natahovať.

„Nie je len tvoj, je pre vás všetkých,“ opravil ho Bob.

„Conner, nenič ponožky!“ pokarhala ho Charlotte.

Alex bezmyšlienkovite zvýskla a od údivu otvorila ústa. „My máme psa?“ zvolala a začala poskakovať. Dvojčatá sa zrazu v prítomnosti Bustera správajú, akoby mali znovu desať rokov.

„Hej, máme psa,“ prikývla Charlotte a tiež sa usmiala.

„Nieže budeš žiarliť, ak si ma obľúbi viac ako teba,“ vyhlásil Conner. „Psy sa častejšie spriatelajú s chlapcami. Myslím, že je to aj vedecky dokázané.“

„Buster, ku mne!“ zavolala Alex. Kólia k nej okamžite pribehla a veselo na ňu zaštekala.

„Kašľať na to,“ trochu sklamane zamrmľal Conner.

Dvojčatá sa zo psa tak tešili, že im nezišlo na um darček spochybniť. A tak ich zaujala hra s novým členom rodiny, že ani nezbadali, ako Charlotte vďačne objala Boba. To objatie trvalo trochu pridlho, aby bolo čisto priateľské.

Lenže čas plynul a Bob k nim chodieval častejšie. Dvojčatá si museli všimnúť, že ich mama a tento lekár už nie sú iba kamaráti...

Len čo vošli dnu, Conner posadil sestru za kuchynský stôl. Buster sa od radosti, že sú dvojčatá doma, takmer zjašil, hoci ich vídal každý deň. Skákal a naháňal si chvost.

„Buster, pokojne!“ okríkol ho Conner. „Prisahám, že tomu psovi treba predpísať lieky na upokojenie.“

„Prečo sa hneváš, Conner?“ vyzvedala Alex. „Toho psa máš rád rovnako ako on teba.“

„Mal som ho rád. Kým som nezistil, že Bob nás ním chcel podplatiť!“ rozčúlene vyhlásil Conner. „Len sa pozri!“

Conner vzal z kuchynskej linky krásnu kyticu – tucet červených ruží s dlhými stonkami. Položil ju na stôl pred sestru.

„Sú úžasné! Odkiaľ sa tu vzali?“ spýtala sa ho.

„Doručili ich, keď som prišiel zo školy,“ povedal Conner. „Sú pre mamu... od Boba!“

Alex vyjavene roztvorila oči. „No teda.“ Preglgla. „Hm, to je od neho veľmi milé.“

„Milé?“ zvýšil hlas Conner. „To nie je milé, Alex! To je normálne romantické!“

„Conner, nevieš, či to myslel takto,“ tíšila ho Alex. „Ľudia si stále posielajú kvety.“

Conner ponoril ruku medzi listy. „Sedmokrásky znamenajú priateľstvo, slnečnice tiež, ešte aj mäsožravé rastliny sa dávajú z priateľstva. Ale ruže – a červené – znamenajú romantický vzťah!“ zvolal. „Navyše jej poslal kartičku. Niekde tu je, čítal som ju asi stokrát, kým som ju zahrabal do kytice. Aha.“

Podal sestre kartičku a ona s hrôzou zistila, že je z tvrdého papiera v tvare srdiečka. Vytreštila na ňu oči, akoby mala pred sebou výsledky pokašlanej písomky.

„Fakt to nechcem čítať,“ priznala. „To je mamina súkromná vec.“

„Okej, ja ti ju prečítam,“ ponúkol sa Conner a pokúsil sa jej kartičku vytrhnúť z rúk.

„Tak fajn, prečítam si ju.“ Alex otvorila srdiečko.

CHARLOTTE!
UŽ JE TO POL ROKA, TAK VŠETKO NAJLEPŠIE!
XOXO BOB

Alex zatvorila kartičku, akoby sa bála, že z nej vyskočí pravda. Conner sa nahol k sestre a zadíval sa jej do tváre. Čakal, ako zareaguje.

„Nooo?“ spýtal sa po chvíli.

„No,“ vzdychla Alex, keď si v mysli prebrala zo desať nepravdepodobných vysvetlení, „naozaj nevieme, či to znamená, že majú nejaký... *vzťah*.“

Conner rozhodil rukami a začal pobiehať po kuchyni. „Alex! Prestaň s tým!“ zašermoval ukazovákom.

„S čím?“ nechápala.

„S tým, čo robíš, keď sa pokúšaš niečo zľahčovať, aby si sa tým nemusela zaoberať.“

„Conner, ty to preháňaš...“

„Alex, priznajme si, že sme sa dali zaslepiť borderskou kóliou!“ zvolal Conner tak hlasno, že ho iste počuli aj susedia. „Mama má priateľa!“

Pri tej vete sa Alex nervózne pomrvila. Tie slová – mama a priateľ – nepatrili ani do jedného slovníka, nieto do jednej vety.

„Nemienim sa tu nervovať, kým mi k tomu niečo nepovie mama,“ uzavrela problém.

„A potrebuješ ešte nejaký dôkaz?“ vybuchol Conner. „Mame doručili tucet červených ruží, s nimi aj srdiečkovú kartičku a v nej napísané, že to vraj trvá už pol roka. Myslíš, že mama a Bob sa pred polrokom spolu zapísali do bowlingového klubu a nič nám nepovedali?“

Odzrazu prudko obrátili hlavy – vonku sa otvárala garážová brána. Charlotte konečne prišla z práce.

„Ty sa jej spýtaj,“ ticho vyzvala Alex brata.

„Nie, ty,“ naznačil perami on.

O chvíľu vošla Charlotte do kuchyne. Ešte mala na sebe modrú sesterskú uniformu a v ruke niesla tašku s nákupom potravín. Prešla okolo stola, ani si nevšimla kvety.

„Ahojte, moji zlatí. A prepáčte, že meškám,“ povedala. „Cestou domov som sa zastavila v obchode po niečo na večeru. Strašne mi škvrka v bruchu! Chcela som spraviť kuracinu s ryžou, čo poviete? Aj vy ste hladní?“

Dvojčatá mlčali a Charlotte na nich spýtavo pozrela.

„Stalo sa niečo?“ opýtala sa. „Ste v poriadku? Moment, odkiaľ sú tieto kvety?“

„Od tvojho priateľa,“ povedal Conner.

Za tých trinásť rokov, čo na tomto svete prežili, mohli Alex a Conner spočítať na jednej ruke, koľkokrát ich mama onemela. Teraz sa to stalo.

„A...“ Charlotte zmeravela ako solný stĺp.

„Máš čo vysvetľovať,“ pokračoval Conner a skrížil si ruky na hrudi. „Asi by si si mala sadnúť.“

„Prepáč, ty si sa kedy stal rodičom?“ Charlotte zamračene pozrela na syna.

„Ty prepáč,“ vzdychol on a sklonil hlavu. „Len si myslím, že by sme sa o tom mali porozprávať.“

„Je to pravda?“ spýtala sa Alex. Na tvári sa jej šok miešal s obavami.

„Je,“ priznala Charlotte. „Chodím s Bobom.“

Conner sa posadil k sestre. Alex sa čelom oprela o stôl.

„Chcela som vám to povedať,“ pokračovala mama, „len som čakala...“

„Na čo? Kým budeme mať viac rokov?“ vyhrkol Conner. „Vieš, koľkokrát som to už počul? Alex, bacha, možno nie sme dvojčatá, ale trojčatá, a dozvieme sa o tom až v tridsiatke.“

Charlotte zažmúrila oči a zhlboka si vzdychla. „No, čakala som, či mi nenapadne najlepší spôsob, ako vám to mám povedať,“ ticho odvetila. „Ste takí smutní, lebo sa nestretávame so starkou. Nechcela som vám pridávať ďalšie trápenie.“

Sadla si a počkala, kým to prijmú.

„Viem, že je to ťažké,“ pokračovala.

„Ťažké? Mami, toto váži aspoň tisíc ton,“ zaúpel Conner.

„Mám dojem, že som ľahšie znášala, keď vyšlo najavo, že naša starká je víla v rozprávkovom svete,“ pošťožovala sa Alex.

Charlotte si smutne pozrela na ruky. Dvojčatá to nemysleli zle, ale prežívali naraz priveľa pocitov a zabúdali na ohľaduplnosť.

„S Bobom sa poznáme už veľmi dávno,“ vzdychla. „Keď zomrel váš ocko, mohla som sa naňho vždy obrátiť. Patril k tej hŕstke ľudí, s ktorými som sa porozprávala o všetkom, čo som prežívala. Viete, že Bobova manželka zomrela rok pred vaším ockom?“

Dvojčatá zavrteli hlavami.

„Mohla si sa porozprávať s nami,“ vyčítavo pozrel na mamu Conner.

„Nemohla,“ odvetila Charlotte. „Potrebovala som sa zdôveriť dospelému. Raz, keď budete mať deti, to pochopíte. Vedel, čo prežívam, a ja som vedela, čo prežíva on. Rozprávali sme sa v práci každý deň. Zblížili sme sa. A v poslednom čase sa to priateľstvo prehĺbilo.“

Dvojčatá sa nevedeli rozhodnúť, či im to, čo počujú, situáciu uľahčuje, alebo naopak. Čím viac mama vysvetľovala, tým to bolo celé skutočnejšie.

„A čo ocko?“ vyhrkla Alex. „Mami, tvoj príbeh s ockom, to bola rozprávka. Ozajstná. Doputoval sem za tebou z iného sveta. Už ho nemiluješ?“

Bola to pre nich všetkých srdcervúca otázka. Najmä pre Charlotte.

„Váš otec bol mojou životnou láskou a vždy ňou bude,“ povedala. „Tie roky bez neho... ťažšie som nezažila. Dvanásť rokov sme boli manželia a za ten čas sme sa rozprávali o mnohých veciach. O mnohých možnostiach. Som si istá, že keby som ešte ďalší rok iba smútila, nepáčilo by sa mu to. Určite by chcel, aby som žila ďalej. Tak ako by som to od neho chcela ja, keby to bolo naopak. Sľúbili sme si to navzájom.“

Charlotte chvíľu mlčala. Potom sa nadýchla. „Prvý rok po jeho smrti som si myslela, že to nedokážem. Zdalo sa mi, že časť zo mňa zomrela s ním a že už nikdy nebudem nikoho milovať. Ale potom mi Bob povedal, že on a jeho manželka si sľúbili to isté – tesne predtým, ako zomrela. A že to prežíval rovnako. Z nejakého dôvodu mi veľmi pomohlo, keď som sa dozvedela, že niekto je na tom tak isto ako ja.“

Dvojčatá na seba bezmocne pozreli. Vedeli, že mamin žiaľ zmierniť nedokážu. „Chápem, že je to pre vás ťažké,“ pokračovala

Charlotte. „Netvrdím, že sa s tým musíte zmieriť. Môžete to brať, ako chcete, máte právo na svoje pocity. Len si uvedomte, že s Bobom som veľmi šťastná a že už dávno som taká šťastná nebola.“

Conner sa márne pokúšal zadržať otázku, ktorá sa mu vynorila v hlave.

„Conner, na čo si zvedavý?“ spýtala sa Charlotte a rukávom si utrela oči.

„Na nič,“ odvetil Conner a nepresvedčivo zavrtel hlavou.

„Ale áno, si,“ povedala Charlotte. Poznala ho lepšie, ako on poznal sám seba. „Vždy keď sa chceš na niečo spýtať, stisneš pery.“

Okamžite ich prestal stíškať.

„V pohode, zlatko, pýtaj sa,“ vyzvala ho.

„Mami, je to fakt detinské,“ upozornil ju. „A asi mi to vždy vrátilo v hlave... Keď niekomu zomrie manžel alebo manželka a potom, jedného dňa, akože v nebi... nebude to trochu trápne, keď tam bude ocko aj Bob?“

Alex chcela pohoršene vzdychnúť, ale ovládla sa. Musela priznať, že tá otázka znie logicky. Nechcela byť protivná, ale niečo v nej kričalo, že mama je neverná jej ockovi.

Charlotte sa usmiala a potom sa aj ticho zasmiala. „Srdiečko, ak existuje miesto, kde sa všetci znovu stretneme, budeme asi príliš šťastní, aby sme si pripúšťali nejaké trápnosti.“

Alex a Conner pozreli jeden na druhého a vedeli, že myslia na to isté: predstava, že sa ich rodina zide, bola úchvatná. Usmiali sa.

Charlotte im položila dlane na ruky. „Nikto z nás neoživí vášho ocka,“ povedala. „Ale nemôžeme ho ani poslať ďalej, ako je. Vždy bude v našich srdciach. Nech sa deje čokoľvek.“

„No, keď si to takto povedala, asi som pokojnejší,“ pripustil Conner.

„Aj ja,“ pridala sa Alex.

„To rada počujem.“ Charlotte im venovala úsmev. Vstala a vzala do ruky kľúče od auta. „Viete čo? Už sa mi nechce variť. Poďme radšej na pizzu. Po ťažkom rozhovore si treba poriadne napratať žalúdok.“

TRETIA KAPITOLA

CEZ OBED V KNIŽNICI

Alex mala aj na druhý deň v škole plnú hlavu včerajšieho rozhovoru (a plné brucho pizze). Správa o tom, že ich mama má s niekým vzťah, bola naozaj ťažko stráviteľná a nijako jej nezlepšila už aj tak ťaživú náladu.

Mala pocit, že jej všetko v živote uniká spod kontroly, a dosť ju to znepokojovalo. Zúfalo sa s niekým potrebovala porozprávať. Nie však s mamou ani s bratom. Skôr s niekým, kto by sa na to pozrel z odstupu, kto by ju objal a povedal jej, že všetko dobre dopadne. Jasné, potrebovala *starkú*. V tejto chvíli by bola dala čokoľvek za to, keby ju mala pred sebou. Ale keďže to bolo nemožné, rozhodla sa, že sa s ňou stretne iným spôsobom.

Počas obednej prestávky zašla na svoje obľúbené miesto – do školskej knižnice.

„Ahoj, Alex,“ potešila sa jej knihovníčka. „Objedнала som novú sériu encyklopédií. Si rada?“

„Naozaj?“ zhĺkla Alex. „To je super!“

Po prvý raz od rána sa usmiala. Úsmev však zmizol, len čo si uvedomila, že nové encyklopédie sú tým najpozitívnejším, čo za posledné týždne zažila.

„Som rada, že ťa to potešilo,“ povedala knihovníčka. „Dnes som o encyklopédiách hovorila ešte jednému žiakovi a on sa opýtal, či sú to knihy o cyklistike. No chápeš to? Uf, časy sa menia.“

„To hej,“ zamrmlala Alex.

Zabočila do poslednej uličky medzi policami, kde boli uložené detské knihy. Žiaci ich nemali povolené požičiavať na doma, lebo sa väčšinou používali ako zdroj citátov na hodinách angličtiny. Alex teraz z hornej poličky stiahla starú niekoľkostostranovú knihu. Bola presne tam, kde ju pri poslednej návšteve knižnice odložila.

Pokladnica klasických rozprávok, stálo na hnedej obálke. Nebola mimoriadne pekná a už vôbec z nej nevyžarovala veľkoleposť, akou sa vyznačovala *Krajina príbehov* od staršej. Napriek tomu si ju Alex v knižnici pravidelne čítala.

Poobzerala sa, či ju niekto nepozoruje. Za pultom bola knihovníčka, zaujato ťukala do počítača, a inak mala Alex knižnicu len pre seba.

Rýchlo otvorila knihu a zalistovala v nej. Prešla popri ilustráciách Šípkovej Ruženky, Snehulienky, Rapunzel a Červenej čiapočky, uvidela Zlatovlásku, Jacka pri fazuli. Našla prekvapivo presné opisy ľudí, s ktorými sa osobne stretla pred rokom v rozprávkovom svete.

Napokon otvorila stránku, kde sa začínal príbeh o Popoluške, a našla vytúžený obrázok: ilustráciu s Kmotričkou vílou.

Alex sa ticho zachichotala, vždy keď ju uvidela. Ilustrátorova predstava nemohla byť ďalej od pravdy. Vôbec sa na jej starkú nepodobala. V tejto knihe to bola vysoká, príťažlivo zaoblená žena so zmyselnými perami, s krídlami, dlhými plavými vlasmi a veľkou zlatou korunou.

No hoci bol obrázok málo výstižný, aj tak mal zobrazovať jej starkú – a viac Alex nepotrebovala.

„Ahoj, starká,“ ticho oslovila knihu. „Vyzeráš super. Koruna ti sekne a krídla tiež. Mimochodom, v každej knihe ťa kreslia inak. Je to preto, lebo každý si ťa inak predstavuje, alebo si sa v priebehu rokov naozaj menila?“

Kmotrička víla bola ešte mladá, keď v rozprávkovom svete zistila, že existuje aj bežný svet ľudí. A stala sa prvou – ba jedinou – osobou v dejinách oboch svetov, ktorá medzi nimi mohla prechádzať voľne, hocikedy chcela. Nikdy nepochopila, prečo dostala taký dar. Jednoducho ho mala a basta. Mágia si vždy urobí po svojom.

Keď navštívila svet ľudí prvý raz, bolo to temné, chmúrne miesto. Začínal sa stredovek, všade boli vojny a mor. Kmotrička víla rozprávala deťom, s ktorými sa stretla, príbehy zo svojej rozprávkovej vlasti, aby ich rozveselila. Prinášali im nádej a radosť, preto sa rozhodla, že jej úlohou bude šíriť informácie o dejinách svojho sveta vo svete ľudí.

Napokon sa dohodla aj s inými vílami, napríklad s Matkou husou a s ďalšími členmi Veľrady víl, že s ňou budú cestovať v prestrojení a rozprávať rozprávky ľuďom. Nech štipkou mágie skrášlia svet, ktorý má tak málo vlastného čara. Postupom času víly získali aj ľudských pomocníkov – bratov Grimmovcov, Hansa Christiana Andersena a ďalších.

Medzi dvoma svetmi bol však stále časový rozdiel. Čas v rozprávkovom svete plynul oveľa pomalšie. Víly sa usilovali navštevovať svet ľudí čo najčastejšie, ale kým v ich svete prešlo niekoľko

týždňov, v tom ľudskom prebehli celé desaťročia. Až keď sa narodili Alex a Conner, prvé deti, ktoré pochádzali z oboch svetov, čas začal na oboch stranách hranice plynúť rovnako.

Alex a Conner boli ako ohnivká reťaze, ktoré držali oba svety pohromade. A keď teraz Alex držala v rukách *Pokladnicu klasických rozprávok*, takmer cítila, ako jej v žilách koluje čarovná moc. Nečudo, že odmalička zbožňujú rozprávky.

Potom jej zišlo na um, či sa starká posledný rok naozaj venovala iba šíreniu rozprávok. Alebo sa v jej svete stalo niečo zlé?

„Starká, ja neviem, čo sa deje, no teraz by som ťa tu veľmi potrebovala,“ zdôverila sa knihe. „Všetko sa mení. A tie zmeny sa mi vôbec nepáčia. Dospievanie je fakticky oveľa ťažšie, ako som si myslela. A je to úplne neznesiteľné, keď nemôžem byť s tebou.“

Ešte raz sa poobzerala, či je v knižnici stále sama. Vzápätí obľahla knihu čo najtuhšie, ale opatrne, aby ju nepoškodila, a do medzery pod chrbtom väzby zašepkala:

„Prosím, dovoľ mi vrátiť sa do Krajiny príbehov. Dovoľ mi stretnúť sa s tebou aj s ďalšími vílami. Ak sa niečo stalo, pomôžem ti. Viem, že to dokážem. Len mi, prosím ťa, pošli znamenie, daj mi vedieť, že si v poriadku.“

Alex ešte chvíľu objímala knihu a dúfala, že dnes bude možno ten deň, keď ju mágia presunie do sveta, ktorý si tak obľúbila. Lenže márne – z knižnice sa ani nepohla.

Jej šepoty však nezostali úplne nepovšimnuté.

„Nepomohlo to? Skús objať inú knihu. Napríklad jednu z týchto,“ ozval sa neďaleko hlas.

Alex od ľaku pustila *Pokladnicu klasických rozprávok*. O niečo ďalej v tej istej uličke sedel uprostred štósov kníh Conner. Ako to, že si ho nevšimla?

„Strašne si ma vyľakal,“ vydýchla. Hanbila sa, že bol svedkom jej rozhovoru s neživým predmetom.

„Máš šťastie, že ťa poznám. Inak by som ťa asi nahlásil školskej psychologičke,“ uškrnul sa Conner, ale celkom láskavo.

„A čo tu robíš?“ spýtala sa ho sestra. Prešla bližšie k nemu a všimla si, že aj knihy, ktoré okolo seba nazhromaždil on, sú väčšinou rozprávkové.

„To isté čo ty, nie?“ Conner sa ticho zasmial. „No ja som sa zatiaľ so žiadnou knihou neoblizoval.“

„Ohromne smiešne,“ zasyčala naňho Alex a posadila sa k nemu. „Nie si náhodou v knižnici prvý raz?“

Conner vzdychol a pokrčil plecami. „Dnes mám nanič náladu. Tak som si povedal, že sem len tak nazriem, prelistujem si pár kníh a bude mi lepšie,“ vysvetlil.

„Zabralo to?“ zaujímala sa Alex.

„Viac-menej,“ prikývol. „Čo povieš, prečo asi?“

„No,“ Alex sa vystrela a napravila si členku, „raz som sa v učebnici zoológie dočítala, že sú druhy vtákov a hmyzu žijúce na stromoch, ktoré vždy zlezú z konárov a skryjú sa medzi koreňmi, ak majú pocit, že niekto ohrozuje ich domov.“

Conner na ňu vytreštil oči, akoby jej načisto preskočilo. „A čo to má spoločné s mojou otázkou?“

„Toto. Náš domov je v ohrození, lebo všetko sa mení. Tak sme tu, sedíme v knižnici a čítame staré rozprávky. Vraciame sa k svojim koreňom.“

„Uhm,“ prikývol brat, hoci tomu prirovnaniu rozumel len napoly. „Ako to, že si pamätáš takéto somariny, ale nepamätáš si, ktorá kapela spieva ktorú pesničku v rádiu?“

„Chcem tým povedať,“ pokračovala Alex, „že občas človeku stačí vidieť pár známych tvárí a hneď sa upokojí.“

Conner prikývol. „Ja som teda žiadne známe tváre nezazrel.“

Pohrabal sa medzi knihami na dlážke a vylovil pár zväzkov.

„Toto je egyptská verzia rozprávky o Popoluške,“ zaškeril sa,

„a naša starká v nej vystupuje ako sokol! A tu je iná, v ktorej starká vôbec nie je. Popoluške tie šaty a črievičky daruje nejaký strom! Vieš si to predstaviť? Odkedy už šaty rastú na stromoch? Prosím ťa! Ja teda skôr uverím, že šaty ti dá úplne neznáma žena s čarovnou paličkou.“

„Mali by sme začať písať sťažnosti,“ uškrnula sa Alex. „A podpisovať ich takto: vnuci Kmotričky víly. Myslíš, že by nás niekto bral vážne?“ Obaja sa zasmiali.

„Nepochybne!“ vyhlásil Conner. „Alebo sa podpíšeme ako osobní známi dávno strateného princa Karolka! Stavím sa, že to pred nami ešte nikto neurobil.“

Dvojčatá na chvíľu stíchli a ich pobavenie sa zmenilo na zúfalstvo. „Chýba mi Kvak,“ vzdychol Conner. „Rád som si z neho ťahoval.“

„No, asi je zbytočné rozoberať to,“ povedala Alex. „Keby starká chcela, aby sme sa tam vrátili, tak by nám oznámila, čo sa deje. A kým to neurobí, asi budeme musieť len objímať knihy.“

„No super,“ sarkasticky odsekol Conner. „Ktovie, čo by nám na to povedal ocko. Podľa mňa ani v jeho repertoári nebola rozprávka, ktorá by nám teraz pomohla.“

Alex sa nad tým zamyslela. Ockove príbehy boli ako šité na ich bežné problémy na základnej, ale akú radu by im dal teraz?

„Stavím sa, že začiatok a koniec rozprávky pozná každý, no len vďaka ceste, čo vedie medzi nimi, stojí príbeh za rozprávanie,“ vyhlásila Alex. „Dôležité je, ako sa postavy vyrovnávajú s problémami. Vtedy sa z nich stávajú hrdinovia.“

„Uhm,“ vzdychol Conner. „Také niečo... Tebe to fakt ide.“

Ozvalo sa hlasné vysoké pískanie a potom hlas z reproduktora:

„Conner Bailey nech sa ihneď dostaví do riaditeľne. Conner Bailey, okamžite sa dostavte do riaditeľne!“

Dvojčatá pozreli na reproduktor a potom na seba.

„Čo si zase vyparatil?“ zasipela Alex.

„Neviem,“ priznal jej brat a sťažka preglgol. V duchu si prehrával posledné štyri týždne svojho života a uvažoval, čím si mohol vyslúžiť cestu do riaditeľne. Na nič však neprišiel. „Teda, pri najmenšom sa mi zdá, že som nič neurobil.“

Conner si pozbieral školské veci a knihy uložil späť na poličky.

„No, drž mi palce,“ vzdychol. „Po škole sa uvidíme. Aspoň dúfam.“

Alex zostala sedieť na dlážke. S námahou odháňala dotieravý smútok. Čo sa stane, ak už nikdy neuvidí starkú? Bude z nej čudáčka, ktorá objíma knihy a putuje z jednej knižnice do druhej? Ak raz bude mať deti, uveria jej, že spolovice pochádza z rozprávkového sveta?

Napokon zazvonilo a pomaly sa zdvihla. Vzala *Pokladnicu klasických rozprávok* a povedala si, že sa ešte pred odchodom na vyučovanie naposledy pozrie na obrázok Kmotričky víly.

Obrátila stránku a... div sa svete! Ilustrácia sa zmenila. Namiesto plavovlásky s bujnými oblinami sa na ňu láskavo usmievala drobná starénka v nebovobelasých dlhých šatách, ktoré len tak iskrili. *Bola to jej starká.*

Alex sa v šoku poobzerala okolo seba a na tvári sa jej rozlieval úsmev. Starká jej práve poslala pohľadnicu.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

V RIADITELNI

Conner sedel pred riaditeľňou iba desať minút, ale mal pocit, akoby to boli dve hodiny. Záhada, čo také vyparatil, mu v hlave bzučala ako húf neodbytných múch.

Tento rok sa z neho stal prekvapivo dobrý žiak – nebol taký premiant ako sestra, ale aj tak sa snažil. Mal dosť slušné známky, hoci fyziku a matematiku mohol vytiahnuť aj na lepšie, ale to asi platilo o všetkých žiakoch. Občas síce pozabudol, kde sa odohrála ktorá revolúcia, no inak mu aj dejepis v podstate išiel. A po prvý raz v živote si s radosťou robil úlohy na angličtinu.

Aj preto si bol istý, že nemá na konte žiaden ťažký žiacky zločin. Tak prečo tu sedí? Zišlo mu na um, či ho niekto do niečoho

neprávom nenamočil. Žeby mu prišli tie nápisy na skrinkách alebo tú akváriovú rybičku, ktorú ktosi hodil do záchoda? Jasně, Conner sa na tých výčinoch srdečne zabával, ale nebol za ne zodpovedný. A ak ho nepovažovali za vinného, žeby ho považovali za dobrého informátora? Chcé, aby proti niekomu svedčil? Uf, čo urobí? Môže sa v škole odvolať na ústavu? Má vôbec právo na právneho zástupcu a na jeden telefonát?

Dvere na riaditeľni sa otvorili a vybehlo z nich vysoké uplakane dievča. Connera obľial mráz.

„Pán Bailey?“ ozvala sa zvnútra pani riaditeľka Petersová.

Conner sťažka preglgol. Počuť z jej úst svoje meno bolo rovnako desivé dnes ako vtedy, keď ho v šiestej triede učila.

Posledné, čo od svojej kariéry ešte očakávala, bolo takéto povýšenie, ale napokon sa stalo skutočnosťou.

Po dvadsiatich piatich rokoch učenia sa s ťažkým srdcom rozhodla podať výpoveď. Už o tom nejaký čas uvažovala. Jej žiaci netušili, že pani Petersová má na pracovnom stole kalendár, v ktorom si odškrťáva dni do dôchodku.

Často snívala, ako sa jej život zmení, keď prestane učiť. Plánovala si exotické dovolenky. Spísala zoznam malých opráv v byte, na ktoré si konečne nájde čas. Nakúpila všetko, čo potrebovala na založenie zeleninovej záhradky na dvore pred bytovkou. Inými slovami, na odchod zo školstva bola viac než pripravená.

Ibaže niekoľko týždňov pred záverom učiteľskej kariéry dostala pani Petersová ponuku, aby sa stala riaditeľkou. Hoci bol život plný oddychu a ležérneho pestovania rastliniek veľmi lákavý, funkcia riaditeľky školy by jej poskytla presne to, čo sa jej na učiteľstve páčilo najviac: *moc nad ľahko ovplyvniteľnými deťmi*.

Nečudo, že bez dlhého váhania prikývla. V riaditeľskom kresle, z ktorého mohla udeľovať tresty prakticky neobmedzene, doslova ožila. A z času na čas sa objavila príležitosť urobiť to,

čo mala najradšej. Preto teraz zavolala do riaditeľne Connera Baileyho.

„Posaďte sa,“ prikázala mu.

Conner si poslušne sadol oproti nej – tak poslušne, až si spomenul na Bustera. Ibaže nečakal, že ho riaditeľka odmení dobrotou. Očami blúdil po miestnosti. Všimol si, že pani Petersová si zvolila tapety s podobným vzorom, aký rada nosievala na šatách.

„Viete, prečo som vás dnes zavolala?“ spýtala sa ho. Ani naňho nepozerala, očami sústredene prechádzala po papieroch, ktoré držala v rukách.

„Netuším,“ priznal Conner. V odraze na jej okuliároch takmer videl, čo na tých papieroch je.

„Chcela som sa s vami porozprávať o vašej práci na hodinách anglického jazyka,“ vyhlásila a konečne mu pozrela do očí.

Conner si uvedomil, že na papieroch je jeho písmo. Spanikáril.

„A... ide o môj sloh na tému knihy *Ako zabiť vtáčika?*“ ozval sa. „Viem, viem, že som napísal, že na tej knihe je najsmutnejšie to, že dievča sa volá Scout, ale už sa o tom so mnou rozprávala pani učiteľka Yorková a pochopil som, v čom sa mám zlepšiť.“

Pani Petersová prižmúrila oči a pohoršene zavlnila obočím. Takú grimasu vystrúhala v prítomnosti Connera vždy aspoň raz.

„Alebo... máte problém s mojím čitateľským záznamom z knihy *Zvieracia farma?*“ pokračoval Conner. „Viem, nemal som napísať ‚George Orwell mal svoje pohrdanie politikmi vyjadriť spôsobom, ktorý by vo mne nevyvolal šialenú chuť na burger so slaninou,‘ ale viete, vtedy som bol naozaj hladný, netáral som.“

„Nie, pán Bailey,“ utrúsila pani Petersová. „Chcem sa s vami porozprávať o tvorivom písaní, ktorému sa venujete s pani Yorkovou.“

„Aha...“ Conner sa mykol. Tvorivé písanie mal na angličtine vlastne najradšej. „A... čo zlé som napísal?“

„Zlé?“ usmiala sa pani Petersová. „Nie, píšete fantasticky.“

Conner sa neveriaco mykol.

„Na... naozaj ste povedali, čo som... asi počul?“ vyjachtal.

„Isteže,“ prikývla riaditeľka a vyzerala takmer rovnako prekvapene ako on. „Pani Yorková sa obávala, či tie vaše príbehy nie sú náhodou plagiáty, tak mi ich poslala na prečítanie, ale kdeže! Nepodobajú sa na nič, čo som dosiaľ čítala. Ubezpečila som ju, že podľa mňa sú úplne originálne.“

Conner stále nestíhal. Pani Petersová ho bráni? Chváli ho? Práve ona?

„Takže ste ma nechceli pokarhať?“ spýtal sa.

„Chcela som vás pochváliť,“ vyhlásila riaditeľka. „Vaše zápletky a váš pohľad na rozprávkové postavy ma veľmi zaujali. Pútavo ste napísali o dynastii Statočných, o hľadaní strateného princa Karolka a o dávno stratenom milencovi Zlej kráľovnej, ktorého zakliali do zrkadla. Nadchla ma neposlušná víla Trix aj zalúbená trolia princezná Trolbella, to všetko sú úplne nové postavy! Píšete vynikajúco.“

„Eee... ďakujem,“ hlesol Conner.

„Smiem sa spýtať, odkiaľ beriete inšpiráciu?“

Conner sťažka preglgol. Netušil, čo má povedať. V podstate napísal o svojich vlastných zážitkoch, takže si nebol istý, či to zodpovedá požiadavkám tvorivého písania na hodinách angličtiny. Pravdu však povedať nemôže. Takže... bude to naozaj lož?

„No, len tak, zo vzduchu,“ pokrčil plecami. „Neviem to vysvetliť.“

Pani Petersová urobila niečo, čo u nej Conner ešte nevidel: *Usmiala sa naňho.*

„Dúfala som, že to povieť,“ prikývla. Potom vytiahla zo stola fascikel. „Dovolila som si prečítať, čo ste o sebe napísali do dotazníka, ktorý sme rozdávali na začiatku roka. A zaujalo ma, že ste ako svoje budúce povolanie uviedli, ehm, *nejaký cool džob.*“

Conner prikývol. „Za tým si stojím.“

„Nuž, a čo keby som vám nejaké, ehm, cool džoby navrhol?“

„Jasné.“ Conner si ešte vždy nepremyslel, aké konkrétne povolanie by do tej kolónky zapadlo.

„Pán Bailey, uvažovali ste, že by ste sa mohli stať spisovateľom?“ pozrela naňho. „Ak smiem súdiť podľa tých príbehov, myslím, že talent máte, potrebujete len čas a prax.“

Hoci boli v miestnosti sami, Conner si musel pripomenúť, že to hovorí s ním.

„Spisovateľ?“ zhíkol. „Ja?“ To mu nikdy nezišlo na um. Okamžite sa mu v hlave zjavili pochybnosti, ako keď biele krvinky napadnú vírus.

„Veru vy,“ zdôraznila riaditeľka a ukázala naňho prstom, aby sa už naozaj nemohol vyhovárať.

„Ale spisovatelia by asi mali byť mimoriadne inteligentní, nie?“ spýtal sa Conner. „Nehovoria náhodou vety ako *Pripájam sa so svojím názorom* alebo *S tým sa nestotožňujem*? Takí ľudia sa stávajú spisovateľmi. Nie takí ako ja. Keby som to skúsil, vysmiali by ma.“

Pani Petersová pomaly vydýchla cez nos a Conner si spomenul, že tak nejako znie jej smiech.

„Inteligencia nie je súťažná disciplína,“ vyhlásila. „U rôznych ľudí sa prejavuje rôznym spôsobom.“

„Ale písať vie každý, nie?“ bránil sa Conner. „Preto si kritici mnohých tak podávajú. Lebo... každý môže niečo napísať, keď chce.“

„Môže, ale to neznamená, že by mal,“ zvažovala riaditeľka. „A dnes sa zároveň každý, kto má pripojenie na internet, považuje za kritika schopného hociký text zvoziť pod čiernu zem.“

„No hej,“ pokrčil plecami Conner. Aj tak sa netváril veľmi optimisticky. „Prečo si myslíte, že zo mňa bude dobrý spisovateľ?“

Moje príbehy sú fakt jednoduché. A nemám ani veľkú slovnú zásobu. Navyše bez automatickej kontroly pravopisu som stratený.“

Pani Petersová si zložila okuliare a pretrela si oči. S Connerom to bolo stále ťažké.

„Dobrý spisovateľ má čo povedať a vyrozpráva to s vášňou,“ vysvetlila mu. „Ani si neviete predstaviť, ako často som čítala romány alebo články plné zložitých výrazov a slovných hračiek, ktoré iba zakrývali, že v nich nie je nijaký príbeh. Príbeh si čitateľ musí užiť, takže jednoduchosť je občas veľmi vítaná.“

Conner to stále odmietal prijať. „Neviem, či je písanie pre mňa.“

„Veď sa nemusíte rozhodnúť hneď. Len vás prosím, aby ste o tom pouvažovali. Nebola by som rada, keby človek s takou bohatou predstavivosťou skončil školu a nenašiel si, ehm, cool džob.“

Zadívala sa mu do očí a opäť sa jej na tvári objavil úsmev.

„Najradšej robím dve veci: karhám a povzbudzujem,“ vyhlásila. „Vďaka, že som vás dnes mohla povzbudiť. Nemám na to často príležitosť.“

„V pohode,“ prikývol Conner. „Teší ma, že som sa pre zmenu zaradil do tej druhej kategórie.“

Pani Petersová si nasadila okuliare a vrátila Connerovi jeho papiere. Predpokladal, že stretnutie sa skončilo, a zamieril k dverám. Uľavilo sa mu, že nemusí odchádzať v slzách ako predošlá návštevníčka riaditeľne.

„Som na vás veľmi hrdá, Conner,“ povedala pani Petersová, keď už siahal po kľúčke. „Odkedy ste spávali na mojich hodínach, obdivuhodne ste sa vypracovali.“

Conner sa na ňu dokázal len čo najmilšie usmiať. Keby ste mu boli pred rokom a pol povedali, že sa z pani Petersovej jedného dňa vykluje jeho veľká fanúšička a že ho dokonca osloví krstným menom, neuveril by vám.

Teraz si cestou domov opäť obracal v hlave, čo sa odohrало. Jeho

myšlienky stúpali do ríše možností a potom klesali do sveta neistoty. Zošalela pani Petersová? Alebo sa z neho naozaj jedného dňa môže stať spisovateľ? Zarobí si raz rozprávaním, vlastne písaním o dobrodružstvách, ktoré so sestrou prežil v rozprávkovom svete?

Chcel by niekto čítať jeho príbehy o Trolbelle, o malej Trix, o Zlej kráľovnej, o najzúrivejšej vlčej svorke, o Jackovi, o Zlatovláske? A čo ak sa stretne so Zlatovláskou ešte raz? Neschytá od nej za to, že napísal o lúboštnom trojuholníku medzi ňou, Jackom a Červenou čiapočkou?

Conner si pomyslel, že o týchto postavách sa predsa píše a hovorí už celé stáročia úplne rovnako. Hádam ich neurazí, ak sa tie príbehy trochu aktualizujú.

Ale čo na to povie Alex? Právo hovoriť o tom, čo zakúsili, má rovnako ako on. Nepobúri sestru, ak ich zážitky vytrúbi do sveta?

To skôr od nej každý očakáva veľkú budúcnosť, od neho nie. Alex vie plánovať a Conner vždy predpokladal, že z nej vyrastie lekárka, právnička alebo rovno prezidentka. Na vlastnú budúcnosť nikdy veľmi nemyslel a aj teraz sa mu zdala príliš vzdialená.

Náhle mu došlo, že sa so sestrou potrebuje poradiť. Ale keď prišiel k ich domu, odrazu zastal. Uvidel tam niečo nečakané.

Hej, čo tu robí Bob? zhíkol v duchu, keď spoznal auto zaparkované pred vchodom.

Dvere sa otvorili, skôr ako sa stihol dotknúť kľúčky. Stála tam Alex, mala bledú tvár a vytreštené oči.

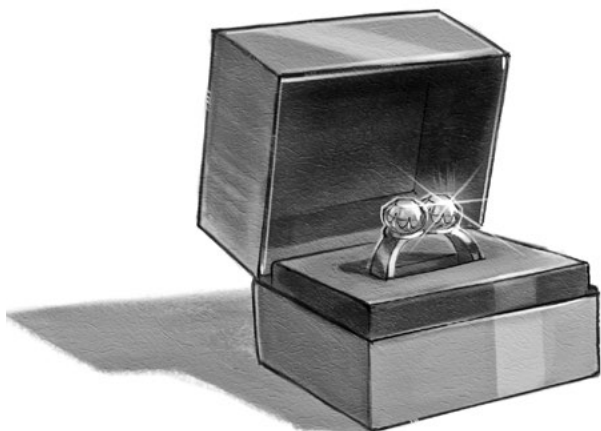
„No konečne!“ vydýchla.

„Čo sa robí?“ spýtal sa jej Conner. „Prečo prišiel Bob?“

„Chcel sa s nami porozprávať, ešte kým príde mama,“ odvetila. „Vie, že to už vieme, a povedal, že sa nás potrebuje na niečo spýtať. A ja tuším, čo to bude.“

„Čo?“ Conner netušil vôbec nič.

„Len poď dnu, myslím, že toto bude fakt veľká vec.“

PIATA KAPITOLA

PRIZNANIE

Alex a Conner už od štyroch rokov prestali vyzerat ako dvojčatá. Zhruba vtedy ich Charlotte prestala rovnako obliekať a obidvaja nadobudli vlastné jedinečné črty. No keď teraz sedeli na pohovke so založenými rukami a pohľadom prebodávali Boba, znovu ich bolo takmer nemožné rozoznať.

„Takže...“ vzdychol Bob a nervózne sa pohniezdil na stoličke oproti nim. „Vaša mama vraví, že vám o nás dvoch konečne povedala.“

„To hej,“ prikývol Conner.

Bob milo prikývol, akoby šlo o dobrú správu. Dvojčatá ani nežmurkli – tvárili sa čo najhrozivejšie.

„Prepáčte, že sa tie kvety ocitli u vás. Mali ich doručiť do nemocnice,“ povedal Bob.

„Jasné, to mali,“ prikývla Alex. Bob za svoju kariéru uskutočnil desiatky komplikovaných operácií, ale zistil, že najhorší stres v živote je čeliť deťom ženy, s ktorou chodí.

„Rozumiem, prečo vás tá informácia zaskočila,“ vyhlásil. „Ale ja som ten istý ako predtým. Rovnaký doktor Bob, s ktorým ste toľkokrát večerali. Som ten, kto vás berie do kina, keď chcete vidieť film, čo sa vašej mame nepáči. Som ten, kto vám doniesol Bustera. Len som čírou náhodou...“

„... aj frajer našej mamy?“ opýtal sa Conner. „Dobrý pokus, ale to všetko, čo ste teraz vymenovali, situáciu ešte zhoršuje. Lebo sme si fakt mysleli, že vás poznáme. A teraz...“

„Priznávate, že Buster bol niečo ako... veno?“

„Alex, čo to táraš?“ oboril sa Conner na sestru, ale neprestal zazeráť na Boba.

„No, veno bola pôvodne platba za nevestu,“ vysvetlila Alex. „Kedysi musel muž otcovi nevesty sľúbiť, čo ja viem, dvanásť tiav, aby mu dal svoju dcéru za ženu.“

„Pochopil som,“ zavrčal Conner. „Doktor Bob, myslíte si, že naša mama je hodná dvanástich tiav? Či stačí pes a je to vybavené?“

„Rozhodne si nemyslím, že by bolo niečo vybavené,“ vzdychol Bob. „Zatiaľ.“

Alex a Conner prižmúрили oči a Bob vytiahol z vrečka zamatovú škatuľku. Dvojčatám trvalo len sekundu, kým prišli na to, čo drží v ruke. Len čo si uvedomili, že v škatuľke môže byť iba ak prsteň, akoby do nich udel blesk.

„Božemôj!“ zhíkla Alex.

„Ani náhodou,“ zamrmlal Conner.

Bob sa usmial a pozrel na škatuľku. „Viete, pred štyrmi rokmi mi zomrela manželka. Vtedy som si nemyslel, že ešte niekedy

budem šťastný. Každý deň zachraňujem životy, ale dlho sa mi zdalo, že ten môj už zachrániť nikto nedokáže. No prišla vaša mama a ja som zistil, že som sa mýlil.“

Dvojčatá na seba ukradomky pozreli. Ešte nikdy nevideli Boba takého dojatého a bolo im to trápne, ale cenili si jeho úprimnosť.

„Viem, že sa už nejaký čas stretávate, ale aj tak mi to pripadá nejaké náhle,“ poznamenala Alex.

„My sme to rozhodne zistili až včera večer,“ dodal Conner. „Takže to berieme tak, že spolu chodíte len deň. Neunáhľili ste sa?“

Lenže Bobov láskyplný pohľad a úsmev, s ktorým pozoroval prsteň, dával jasne najavo, že pán doktor si je stopercentne istý.

„Decká, nie som včerajší. A už viem, že takéto šťastie človeka nestretne často,“ povedal. „Keby som nepožiadal vašu mamu, aby so mnou zostala do konca života, bol by som najväčší hlupák na svete.“

Potom otvoril škatuľku a ukázal dvojčatám prsteň. Alex zala-pala po dychu. Krajší šperk ešte nevidela. Na striebornej obrúčke žiarili dva obrovské diamanty, jeden modrý a druhý ružový. Dec-ká by boli prisahali, že keď sa prsteň zaleskol, počuli hrať tichú romantickú hudbu, ale znela im len v hlave.

„Mesiac mi trvalo, kým som našiel ideálny zásnubný prsteň,“ povedal Bob. „Tento mi však hneď padol do oka. Myslím, že tie diamanty jej pripomenú vás dvoch, sú totiž rovnako brúsené, ale každý má inú farbu.“

Alex pocítila, ako sa jej do očí hrnú slzy. Conner si len tuhšie prekrížil ruky na hrudi.

„To je také romantické,“ vzdychla Alex a smrkla.

„Prestaňte, lebo si vás zase obľúbim,“ namrzene zašomral Conner.

Bob sa vystrel. Bol rád, že stretnutie nabralo lepšiu smer. „Nechcem nahradiť vášho otca, nepresviedčam vás, aby ste ma prijali

namiesto neho," povedal. „Len prosím o dovoľenie, aby som smel vašu mamu požiadať o ruku. Bez vášho požehnania to spraviť nechcem.“

Dvojčatá neverili vlastným ušiam. Doteraz sa cítili ako pasažieri na lodi a odrazu ich žiada, aby sa stali jej kapitánmi?

„No, musíme si to trochu premyslieť," vyhrkol Conner.

Kým sa Alex spamätala, už ju ťahal do kuchyne. Chvíľu tam bez slova stáli a iba pozerali jeden na druhého.

„Tak čo myslíš?" opýtala sa Alex.

„Myslím, že je to nepríjemné," priznal Conner. „Ešte nepríjemnejšie, ako keď som ťa s mamou pristihol, že si skúšate podprsenky.“

Alex prevrátila oči a pozrela cez dvere na Boba, či ich nepočuje. „Conner, podľa mňa im v tom nemôžeme brániť. Je od Boba veľmi milé, že sa tvári, akoby to bola aj naša vec, ale počul si, ako hovoril o mame. A ako ona hovorila o ňom včera večer. Podľa mňa chcú byť spolu a nič ich nezastaví.“

Conner vzdychol a prehrabol si vlasy.

„Máš pravdu," priznal. „Ale ktovie, či mu mama povie áno. Možno zaváha.“

„Prečo by zaváhala? Miluje ho a on miluje ju. Neviem, čo by jej mohlo prekážať.“

Conner pozrel inam, lebo nechcel vysloviť, na čo myslí. Mysleli na to však obaja.

„Conner, ocko je mŕtvy," povedala mu sestra. „Nevráti sa, aj keď to veľmi chceme.“

Tá úprimnosť ju stála veľa. Zvyčajne nechávala prísnosť na dospelých, ale keďže jej nejako mizli zo života, tentoraz musela byť prísna ona.

Conner vedel, že to povedala nielen jemu, ale aj sama sebe. Alex mala talent vysloviť všetko, na čo sa jemu nechcelo ani myslieť.

„No, mama nám toho za tie roky dala toľko, že my jej môžeme dať aspoň toto požehnanie,“ vzdychol.

„Presne,“ prikývla Alex. „Takže zase niečo veľké.“

„Čo veľké?“ nechápal Conner.

„Veľká chvíľa.“ Alex sťažka vzdychla. „Prežívame ich nejako často.“

„To mi hovor,“ zašomral. „Myslel som si, že už som voči takým veciam imúnny.“

„Imúnny voči životu?“ uskrnula sa. „Také šťastie nemá nikto.“

Conner zašomral a založil si ruky v bok. „Fajn,“ nadýchol sa. „Nech sa teda s mamou ožení. Ale aj tak ho budem volať doktor Bob.“

Dvojčatá sa vrátili do vedľajšej miestnosti. Bob nervózne vstal a zadíval sa na ne.

„Tak?“ ozval sa so zatajeným dychom.

„Porota sa poradila,“ povedal Conner. „Spolu s Alex sme rozhodli, že môžete požiadať našu mamu o ruku.“

Bob natešene zatlieskal a v očiach sa mu zaligotali slzy. „Ste fakt úžasní! Vďaka vám som teraz najšťastnejší človek na svete!“ zvolal. „Ďakujem! A sľubujem, že sa o ňu dobre postarám.“

Buster štekal, zjašene poskakoval a všemožne dával najavo, že sa tiež teší.

„Kde to spravíte?“ zaujímala sa praktická Alex.

„No, najlepšie tu. Čo tak pri večeri?“ navrhol Bob. „Objednám jedlo z jej obľúbenej reštaurácie, a keď sa vráti z práce, prekvapíme ju.“

„Kedy?“ spýtal sa Conner.

„Čím skôr, tým lepšie,“ usúdil Bob. „Na budúci štvrtok mám večer voľno. Ste za?“

„Poobede mám vyučko, ale o šiestej už budem doma,“ prikývla Alex.

„Takže platí,“ povedal Bob. „Požiadam ju o ruku na budúci štvrtok večer o šiestej. Poprosím jej kolegyne v nemocnici, nech ju trochu zdržia, aby neprišla domov skôr a nepokazila prekvapenie. Bude to super!“

Dvojčatá sa pomaly začínali tešiť. Ani nie na zásnuby, ale na to, že mamu uvidia znovu šťastnú.

„Ozaj, Bob,“ nadýchol sa Conner, „a nasťahujete sa k nám? Manželia obyčajne bývajú spolu... teda aspoň prvých pár mesiacov.“

„Dobrá otázka,“ pridala sa Alex. „Kde teda budete bývať?“

„V mojom dome.“ Bob pokrčil plecami. „S manželkou sme krátko pred jej smrťou kúpili veľký dom. Je neďaleko odtiaľto. Mysleli sme, že v ňom vychováme svoje deti. Bude fajn, ak sa tie prázdne izby konečne zaplnia.“

Dvojčatá sa poobzerali po tesnom príbytku. Predstava, že z neho odídu, ich nečakane zarmútila. Za tých pár rokov si tu zvykli.

„Neviem, či sa mi chce zase sťahovať,“ zamračila sa Alex. „No nebude to až také ťažké, lebo stále sme sa tu úplne nevybalili.“

„Mám bazén,“ pokúsil sa ich nalákať Bob.

Conner vytreštil oči. „Tak moment,“ vyhlásil, „keby ste boli začali tým bazénom, ušetrili by ste si veľa presviedčania.“

Alex prevrátila oči a Bob sa ticho zasmial.

„Teraz dúfam, že mama povie áno. Inak budem sklamaný,“ povedal Conner.

Dvojčatá sa celý týždeň nemohli poriadne na nič sústrediť. Štvrtok mali stále pred očami ako dôležitú stránku z knihy o svojej budúcnosti. Čím väčší sa blížil, tým boli nervóznejší.

Alex a Conner ani netušili, čo ich tak znepokojuje – veď Bob sa nechcel zosobašiť s nimi. Ale istým zvláštnym spôsobom si bral aj ich. A hoci z toho mali občas zmiešané pocity, zároveň sa tešili, že sa stane členom ich rodiny.

Conner bol rád, že nebude jediným mužom v dome. Sestru aj mamu zbožňoval, no chýbal mu partner pre drsnejšie žartíky.

Na angličtine v ten týždeň napísal poviedku o rodinke trolov, ktorej mama sa mala stať manželkou netvora. Niežeby ten opis vystihoval mamu alebo Boba, no jemu sa pri písaní dosť uľavilo. Na papier k rukopisu nakreslil obrázky trolských detí, ktoré sa podobali naňho a Alex. Trolka mala pred rožkami aj peknú čelenku.

Alex raz po vyučovaní našla Connera pracovať na tomto príbehu. Ešte nikdy nevidela, žeby sa do niečoho tak zahĺbil.

„Čo to je?“ spýtala sa ho.

„Ale nič,“ trochu zahanbene odpovedal. Stále sa s ňou nerozprával o stretnutí s pani Petersovou. „Len... niečo na tvorivé písanie.“

„To je milé. Aha, toto mám byť ja?“ zhĺkla a ukázala na obrázok.

„Ale kdeže,“ krútil hlavou Conner. „Prečo si to myslíš?“

„Lebo pod tým obrázkom je napísané Alex!“ odvrkla dosť podráždene a urazene. „Conner, si fakt drzý. Čo je to za humor? Koľko máš rokov?“

Previnilo pozrel na sestru. „Niečo som ti zabudol povedať,“ zamrmľal. „Na angličtine dosť píšem o nás dvoch.“

„Ako to myslíš?“

„Píšem o tom, čo sme zažili v rozprávkovom svete,“ vysvetľoval. „Už sa mi podarilo zopár slušných poviedok – preto ma minule Petersová volala do riaditeľne. Páčili sa jej a chce, aby som uvažoval o kariére spisovateľa. Vraví, že mám talent...“ Odmlčal sa. „Čo na to hovoríš ty?“

Alex dvakrát zažmurkala. „Ja? Že je to perfektný nápad!“ zvýskla a Conner si vydýchol. „Prečo si mi o tom nepovedal už skôr?“

„Lebo som sa bál, že sa našťveš... keď takto klebetím o našom súkromí,“ vzdychol. „Ty máš na tie naše zážitky vlastne tiež... autorské práva.“

„Kdeže,“ zavrtila hlavou Alex. „Ja si myslím, že o tom treba povedať iným. Videli sme čudésne veci a stretli sme sa s toľkými neuveriteľnými ľuďmi, že by bolo škoda nechať si tie zážitky pre seba. Ocko by bol na teba hrdý.“

Conner sa placho usmial. Na toto dosiaľ nepomyslel.

„Naozaj? Myslíš?“

„Jednoznačne,“ prikývla sestra. „Tešil by sa, že sme zdedili rozprávačský talent. Ja som sa vždy snažila rozprávať príbehy, ale ty si v tom od začiatku oveľa šikovnejší. Si vtipný, ľudia ťa radi počúvajú.“

Conner pokrčil plecami. „Ale čo,“ mávol rukou. „Dobre, nebudem sa s tebou škriepiť.“ Vytiahol papiere s napísanými poviedkami. „Táto je o súdnom pojednávaní s vílou Trix. Táto zase o tom, ako som musel pobožkať Trolbellu, aby som nás vyslobodil. Bfíf, na tú krpaňu by som najradšej zabudol. A toto je moja prvá, o skrútenom strome. Lenže som sa bál, aby sa niekto nedozvedel, že je pravdivá, tak som to zmenil na skrútenú žirafu. Viem, nedáva to zmysel, ale ešte sa len učím.“

„Je to super, Conner,“ povedala Alex. „Fakt super.“

Conner sa usmial od ucha k uchu. Sestru bral oveľa vážnejšie ako pani Petersovú. Keď ho pochválila Alex, konečne si začal veriť.

Alex listovala v papieroch. Usmievala sa a občas sa aj zasmiala, keď si spomenula na príhody, o ktorých písal.

„Páni moji,“ mykla sa zrazu a zdvihla oči so spýtavým výrazom. „Priznáme sa s tým všetkým aj Bobovi? Povieme mu o očkovi a starkej? Odkiaľ sú?“

Conner na to nedokázal odpovedať. Uvažoval o tom prvý raz. Ako sa dá len tak zdôveriť s najväčším rodinným tajomstvom?

„Povieme mu to?“ pozrel na sestru.

„Asi by sme mali, lebo starká nám hocikedy môže domov priviesť elfa alebo vílu,“ nadhodila Alex.

Conner sa zadíval pred seba. „Pánabeka, čo sme to za ľudia? Majú aj iné rodiny takéto problémy? Myslím, že väčšina rodinných tajomstiev nemá veľa spoločné s rozprávkami.“

„Či mu to povieme, alebo nie, aj tak bude mať veľa otázok,“ vzdychla Alex. „No už je to vlastne jedno. Načo mu vešať na nos, že máme kontakty v inom rozmere, keď tam už aj tak nechodíme?“

„Nejako to uhráme,“ vyhlásil jej brat. „Ale môže to byť dobrá výhovorka na neskôr. Napríklad povieme Bobovi, že ideme do rozprávkového sveta, a pritom pôjdeme na párty.“

Alex naklonila hlavu nabok a zvedavo sa naňho zadívala. „Prečo by niekto chodil radšej na večierky ako do rozprávkového sveta?“

Conner zavrtel hlavou. Alex by sa aspoň raz mohla správať ako normálna tínedžerka. „Stále zabúdam, že si osemdesiatročná dôchodkyňa uväznená v tele trinástky,“ zafučal. „Kašli na to.“

Pomaly sa priplazil záver týždňa a dvojčatá sa prebudili do krásneho štvrtkového rána. Pred odchodom z domu mamu poriadne vyobúbali, až tak, že na nich podozrievavo zazrela. Alex a Conner mali dojem, že deň sa nechutne vlečie. Každých päť minút pozerali na hodiny a zakaždým sa sklamali, že čas ktovie ako nepokročil. Skončilo sa vyučovanie a Conner bežal na dohodnuté stretnutie s Bobom pred ich domom. Mali do večera ešte čo pripravovať. Tak sa náhlil, že to bral skratkami cez susedské trávniky a raz sa skoro potkol o záhradného trpaslíka.

Alex od nervozity takmer nevníkala prednášku na univerzite a vo vlaku sa jej ani nedriemalo. Chcela, aby sa večer vydaril

a aby to bol pre mamu dokonalý zážitok. Keď sa vrátila domov, zdalo sa jej, že to tak aj bude.

Kuchynský stôl bol zakrytý hodvábnym obrusom, uprostred stáli sviečky. Na stole čakala aj fľaša šampanského a tiež jablčné muštu, ktoré sa mali otvoriť až pri oslave. Celý dom lahodne voňal, lebo Bob priniesol jedlo z Charlottinej obľúbenej talianskej reštaurácie.

On sám mal na sebe pekný oblek a kravatu a v prstoch zvieral škatuľku, aby mu nevypadla. Ešte aj Conner sa vyparádil, obliekol si svoju najslušnejšiu košeľu.

Alex sa pokúsila uviazať Busterovi na obojok mašľu, ale ubránil sa. Psík sa už niekoľko dní správal zvláštne. Sedával pri vchodových dverách a občas na ne zavrčal. Dvojčatá usúdili, že vo štvrti je zrejme nová mačka alebo že Bustera nakazili vlastným nepokojom.

No okrem psích rozmarov všetko zrejme prebiehalo podľa plánu.

Alex teraz vybehla do svojej izby, obliekla si sukňu a vlasy si zopla najslávnejšou členkou. O pol siedmej zišla na prízemie a pridala sa k Bobovi s Connerom, ktorí už čakali za stolom.

„Mama príde každú chvíľu,“ ozval sa Conner. „Bob, veľmi tú žiadosť o ruku nenaťahujte. Už mi škvrka v bruchu.“

„Vynasnažím sa,“ prikývol Bob. Stále pozeral na prsteň a dvojčatá vedeli, že prežíva určite oveľa väčšie stresy ako oni.

Kedy už mama príde? Ako sa zatvári, keď ich uvidí? Alex dúfala, že nebude príliš dojatá, lebo potom by sa mohla rozplakať aj ona. Conner zase dúfal, že Alex nezačne vyplakávať, lebo to by mohol začať slziť aj on a tentoraz by sa nemohol vyhovoriť na alergiu na prach.

„Nezavoláme jej?“ spýtal sa. „Brknime mame, nech vieme, kde je.“

„Ani náhodou,“ zahriakla ho Alex. „To by bolo podozrivé.“

Prešla hodina a dvojčatá pochytili obavy. Bob sa rozhodol, že jedlo odloží do chladničky, aby sa nepokazilo.

„No, sestra Nancy to vzala asi príliš vážne,“ zasmial sa. „Zdržiava vašu mamu, aby sme mali dosť času na prípravu.“

Lenže dvojčatá sa nesmiali. Keď naposledy takto dlho čakali na jedného z rodičov, prišli oňho.

„Ja tej Nancy zatelefonujem,“ vyhlásil Bob po dlhšom čase a vytukal číslo kolegyne z detskej nemocnice. „Ahoj, Nancy. Tu je Bob. Som s deťmi u Charlotte. Už odišla?“

Alex a Conner ho napäto pozorovali. Nancin hlas z druhého konca linky k nim ledva doliehal. Ak to správne odhadovali, bola prekvapená.

„Odišla? Pred dvoma hodinami?“ zadivil sa Bob. „Naozaj? Vôbec sa nám neozvala.“

Alex a Conner na seba vyplašene pozreli.

„Niečo sa deje,“ zamrmlala Alex. „Cítim to v kostiach. Niečo sa stalo.“

„Mama nikdy tak veľmi nemešká,“ pokrútil hlavou Conner.

„Okej, Nancy, ďakujem. Pokúsim sa jej zatelefonovať,“ povedal Bob a ukončil hovor.

Vzápätí rýchlo vytukal Charlottino číslo. Na dvojčatá nepozeral, nechcel ešte znásobovať ich obavy svojimi. Volal – a nič. Párkrát to zopakoval, ale márne.

„Nedvíha to, decká,“ povedal. „Myslíte, že sa na poslednú chvíľu rozhodla ísť do mesta?“

Alex to už nevydržala. Vyhŕkli jej slzy. „Musíme zavolať na políciu!“ vzlykla.

„Polícia nemôže urobiť nič, kým človek nie je nezvestný štyridsaťosem hodín,“ pokrčil plecami Bob. „Nepodliehajte panike.“

Conner vyskočil spoza stola a začal chodiť po miestnosti. „Musíme niečo urobiť!“

„Ja vysadnem na bicykel a pôjdem ju hľadať,“ vyhlásila Alex.

„Idem s tebou!“ oznámil Conner.

„Nikto nikam nepôjde.“ Bob hovoril pokojne, hoci dvojčatá vedeli, že je z toho hotový rovnako ako oni. „Skúsili sme volať do nemocnice a aj na jej číslo. Počkajme niekoľko minút, či sa nám neozve.“

Alex tiekli slzy tým rýchlejšie, čím väčšmi sa o mamu bála. A nedarilo sa jej zahnať strach. Dvojčatá sa zľakli, že ich rodinu znovu zasiahla tragédia.

Odrazu sa Buster pustil do zúrivého štekotu. Brechal na vchodové dvere, skákal, škriabal po dreve, vrčal z plných pľúc. Dvojčatá ho ešte takého nikdy nevideli.

„Buster, čo je? Čo sa deje?“ zvolal Bob. „Je niekto pri...“

Zazvonil zvonec. Všetci, ešte aj pes, zmeraveli. Kým sa pohli, zvonec sa ozval znova.

„Kto to môže byť? Takto večer?“ prehovoril Bob a šiel k dverám. Dvojčatá kráčali za ním. Takmer si priali, aby neotváral. Nech už stál za dverami ktokoľvek, určite neniesol dobrú správu.

Buster sa opäť rozštekal a poskakoval ako divý. „Lahni!“ zavelil mu Bob.

Pes cúvol a zastal si priamo pred dvojčatá, akoby ich chcel chrániť. Bol ochotný skočiť na hocikoho, kto by sa mu nepozdával. Alebo na hocičo? Žeby vycítil to, čo ľudia nevnímali?

Bob sa obzrel na prestrašené deti. „Nebojte sa, bude to dobré, decká,“ pokojne im povedal. „Nech sa stane čokoľvek, všetko dobre dopadne.“

Pomaly otvoril dvere a vyzrel na verandu. Zdalo sa, že je prázdna.

„Haló?“ spýtavo sa ozval.

Ale nikde nebolo ani živej duše.